

# Pret in 't zicht

door

WILH<sup>o</sup> RIEM VIS.



NUKERK G.F. CALLENBACH.



# PRET IN 'TZICHT

DOOR

WILHA. RIEM VIS



NIJKERK — G. F. CALLENBACH





I.

VOÓR DE PRET.

---

»Nog precies vijf weken en drie dagen, dan ben ik jarig!«

»Denk je nu al aan je verjaardag?«

»Jazeker! jij dan nog niet?«

»Ik ben nog veel eerder jarig dan jij!«

»Veel! 't scheelt heelemaal zes dagen!

»Maar Moe is 't allereerst jarig!« zoo liet Wim zich hooren, die, evenals zijn beide zusjes, nog in bed lag.

»O, ja, 't is waar ook! Dertien Maart, hè?«

»Ja, dus hoeveel dagen nog, Nettie? Stil, Cor, hou jij nu je mond!«

»Ik zeg toch niks!« klonk het geraakt.

»Nee, maar je wou het doen! wel, Nettie?«

»Wat hebben we nu?«

»Zes en twintig Februari.«

»O, nog vijftien dagen dan,« en triomfantelijk keek Nettie haar vier jaar ouder broertje aan.

»Mis! — We hebben een schrikkeljaar.«

»Wat is een schrikkeljaar?« vroeg Nettie verbaasd.

»Weet je dat nog niet!« barstte Corrie uit.

»Misschien weet je 't zelf niet eens,« zei Wim, een beetje minachtend.

»Ik het niet weten! Zeg, kind, ik zit in de vierde klas, hoor!«

»Nou, zeg op dan, groot mensch van acht jaar!«

»Zeg jij het maar, hoor!«

»Ha! Ha! Zie je, dat ze 't niet weet!«

»Zoo! In een schrikkeljaar heeft de maand Februari negen en twintig dagen!«

't Viel Wim toch mee, maar hij wou het niet laten blijken.

»En om de hoeveel jaren komt er een schrikkeljaar?« vroeg hij.

»Opstaan, kindertjes!« klonk het opeens. Nu sprongen zij alle drie overeind en begonnen zich aan te kleeden.

»En wat vind jij nu prettiger, Moe's verjaardag of de jouwe?« Zoo hervatte Nettie het gesprek.

Dat was een moeilijke vraag en zij aarzelde even.

»Met mijn verjaardag mag ik een paar vriendinnetjes vragen en met Moe's verjaardag krijgen we taartjes,« zoo overwoog ze.

»En dan blijft Pa 's middags en 's avonds thuis!«

»Ja, dat is ook echt!«

»Nu, welken dag vind je het prettigst?«

»Wat zou jij vinden?«

»Ik ben liever zelf jarig, want dan krijg ik cadeautjes!«

»Ja, hè, en met Moe's verjaardag moet je spaarpot er aan gelooven,« zoo plaagde Wim.

»Denk je dan, dat ik mijn geld liever houden wil dan voor Moe wat te koopen?« hernam de kleine, niet weinig beleedigd, terwijl haar de tranen in de oogen sprongen.

»Och, Nettie, laat dien jongen maar praten; jongens

plagen altijd!« zoo trachtte Cor haar zusje te troosten. »Weet je al, welke meisjes je vragen wilt?« Dat laatste diende om Nettie af te leiden van het onaangename punt.

»Ik denk Stientje de Wit en . . . «

»Kindertjes, ben jullie klaar?« klonk het nu weer uit het naastbijzijnde vertrek; »over vijf minuten is het te laat!«

»Gauw! Cor, gauw! Anders moeten we vroeg naar bed vanavond!«

»Je hebt mijn haar nog niet gedaan! En mijn schoenen moet ik nog vastknoopen!«

Juist met klokslag acht uur was het gezin in de huiskamer vereenigd. Daar knielden zij te zamen neer en dankten den Heere God voor Zijne bewa- ring in den nacht, en smeekten Hem om Zijnen zegen en Zijne nabijheid voor den dag, die weer aange- broken was. Toen plaatsten allen zich aan de ont- bijttafel.

»Is zusje nog niet wakker, Moe?« was nu Corrie's eerste vraag.

»Neen,« was het antwoord, »ze is vannacht erg onrustig geweest, en pas tegen den morgen is zij vast ingeslapen.«

»Hè, hoe jammer! Maar ik mag toch wel eventjes naar haar gaan zien, als ik heel zachtjes loop?«

»Als je mij belooft, haar niet aan te raken,« ant- woordde mevrouw Van Doorn en keek haar doch- tertje vriendelijk glimlachend aan.

»Moe,« zei Nettie, »mag ik een verlanglijstje maken voor mijn verjaardag? Dat doet Stientje de Wit ook, als ze gauw jarig is; mag ik?«

»Zeker; ga je gang maar, hoor!«

»En ik ook, Moe?« zoo haastte Corrie zich te vragen.

»Wel ja.«

»Mag ik ook een mooie, groote pop opschrijven en een parasolletje?»

«Alles wat je hebben wilt, mag je opschrijven; maar . . . . je krijgt het daarom niet alles!»

»Neen, maar wat ik No. 1 zet, dat wil u toch in de eerste plaats geven?»

»Dat kan ik niet beloven; misschien is het wel te duur. Maar zeg eens,« vervolgde zij lachend, »mag ik dan ook een verlanglijstje opmaken? Ik ben nog wel 't eerst jarig!»

»Hè, ja, dat is leuk!» juichte Nettie. »Pa, Moe gaat ook een verlanglijstje maken!»

»Zoo, zoo! Nu, je Moe mag dezen keer wel eens heel mooie cadeautjes hebben, want het zal een dubbele feestdag zijn.«

»Och, Pa, moet je 't nu weer verklappen!» knorde Moe met een lachend gezicht.

»Verklappen! Wel vrouwtje, ze weten nog niets!»

»Waarom is het een dubbele feestdag, Pa?» vroegen de kinderen nieuwsgierig.

»Ik mag het niet zeggen, jongens!»

En mijnheer Van Doorn zette zijn gezicht zoo ernstig als hem mogelijk was.

»Hè, toe Pa, zeg het nu maar,« drong Nettie aan, terwijl ze beide armpjes om zijn hals sloeg.

»Is uw trouwdag niet dertien September?» vroeg Wim opeens.

»Ja, en wat zou dat? Wat heeft er dat nu mee te maken?»

Maar Wim dacht even na.

»Juist: Dat komt precies uit!»

»Wat?» vroeg zijn vader onnoozel.

»Ja, ja, ik weet het al!» En Wim maakte een sprong, dat zijn stoel omver viel.

»Wat bedoel je toch, malle jongen?»

»Wat ik bedoel? Dat u dertien Maart twaalf en een half jaar getrouwd bent! Ik weet het al



zeker, want u was tien jaar getrouwd, toen ik in Augustus acht geworden was, en nu ben ik tien geweest; dus het kan niet missen.«

»Is het waar, Moe?« vroegen de meisjes.

Mevrouw Van Doorn glimlachte, en nu wisten zij genoeg.

»Komt er dan veel visite?« vroeg Corrie, die dol veel hield van drukte.

»Ja, hoor, ik zal het nu maar vertellen; al de ooms en tantes komen met al de groote en kleine neefjes en nichtjes.«

»Den heelen dag?«

»Neen, van 's middags drie uur af.«

»En blijven ze dan tot 's avonds laat?«

»Laat! Tot een uur of acht!«

»Wat echt!«

»En krijgen dan al die menschen en kinderen taartjes, en wij ook?«

»Welzeker; taartjes en limonade en bruidsuikers.«

»O, bruidsuikers! fijn, hoor!«

»En wat nog meer?« vroeg Nettie.

»Ik vertel niet alles! Je zult het dan wel zien, kleintje!«

»Toch ook wel pudding 's middags?«

»En versche krentenbroodjes bij 't ontbijt?« vorschte Wim.

»Die krijgen we immers altijd als Moe jarig is,« besliste Cor.

»Ik wou, dat het morgen al dertien Maart was,« zei Nettie. »Wat echt kunnen we dan spelen, hè Cor, met zooveel kinderen! Hoeveel komen er wel?«

»Dertien!« zei Wim, die ze al had opgeteld.

»En ik ben blij, dat het pas over zestien dagen is!«

»Waarom?« vroegen de meisjes verbaasd.

»Ja, zie je, dat is nu mijn geheim,« lachte hij.

«Hè, toe, Wim, zeg het ons ook!» vroeg Nettie met een vleierend stemmetje.

»Julie vertelt alles op school,« sprak hij onwillig.

»Nee, heusch niet, Wim; kom, zeg het nu maar!«

»Misschien; straks als we naar school gaan.«

»Als toch de meisjes het weten mogen, zeg het dan nu maar, dan hooren Moe en ik het meteen!« sprak zijn vader leuk ernstig. »Wij mogen het toch zeker wel weten!«

Juist niet! riep Wim uit.

»Waarom niet?«

»Omdat . . . Nee, ik zeg er niemandal van!«

»Maar tegen ons wel, nietwaar, Wim?«

»Ik zal eens zien.«

»Hè, je hebt het beloofd!«

»Nu, stil, kindertjes!« zoo liet Moe zich hooren; »Cor geef den Bijbel eens aan Pa!«

Meteen trok zij aan het schelkoord, en even daarna trad de dienstbode binnen.

»Wat heb ik gelezen, Nettie?« vroeg de heer Van Doorn, toen hij den Bijbel weer dicht gedaan had.

Maar Nettie haalde de schouders op, kreeg een kleur en zweeg.

»Dat moet niet weer gebeuren, kleintje!« sprak haar vader strenger dan gewoonlijk; »je moet luisteren en niet aan wat anders denken, als Pa uit den Bijbel leest. Jij, Cor.«

»De geschiedenis van Jona,« was het antwoord, ietwat aarzelend gegeven, want ook zij was meer bezig geweest met de pret, die hen te wachten stond en met de vraag, welk geheim Wim toch wel hebben zou!

»Wat heb ik gelezen van Jona?«

»Dat hij door een visch werd ingeslokt,« sprak zij snel.

»Dat heb ik gisteren al gelezen; je hebt ook niet geluisterd!«

Ik weet het al! Dat hij naar Ninevé ging en predikte.« Zij had juist die geschiedenis op school gehoord en wist wat er volgde.

»Wat predikte hij?«

»Dat de Heere de stad zou verdelgen, als de menschen zich niet bekeerden.«

»Wie weet nog andere predikers te noemen, die ook een dergelijke boodschap brachten?«

»Ik, Pa,« zei Wim. »Noach en de Heere Jezus.«

»Juist; Noach heeft gepredikt, dat alles op de heele aarde verdelgd zou worden door water, en de Heere Jezus, dat het Joodsche land verwoest zou worden door de Romeinen; en nu komt zijn hoodschap tot alle menschen, dat hemel en aarde zullen voorbijgaan, maar dat allen, die naar Zijn woord luisteren, behouden zullen worden. En wat deden de menschen in Ninevé?«

Zij luisterden en bekeerden zich.«

»Juist, en toen was Jona natuurlijk heel blij.«

»Neen, hij werd boos en verdrietig, en hij vroeg of de Heere hem wou laten sterven.«

»Deed de Heere dat?«

»Neen, de Heere liet in één nacht een grooten boom groeien om hem te troosten en weer blij te maken.«

»Doe jij ook zoo vriendelijk, Cor, als je zusje boos tegen je is?«

Cor kleurde sterk, keek vóór zich en zweeg, en Wim trachtte ook zijns vaders blik te ontwijken. Maar Nettie zei triomfantelijk: »Als Cor boos is, dan geef ik haar wel eens een zoen!«

»Ja, als je mij eerst geplaagd hebt, en je bent dan bang, dat ik het aan Moe zal zeggen!« sprak Cor snibbig.

»Of als je haar iets wilt afbedelen!« voegde Wim er bij.

»Ja, bij onze vriendelijkheid komt nog zoo dik-

wijls eigenbelang,« hernam de heer Van Doorn ; »maar de Heere heeft niets van ons noodig, en nimmer hebben wij reden om boos te zijn, als Hij iets doet, en toch is Hij zóó vriendelijk ! Laten wij Hem veel bidden om ons vriendelijk en geduldig te doen zijn. Die Hem toebehooren, wil Hij ook leeren Hem te volgen. En dankte Jona ook den Heere ?«

»Neen Pa,« zei Wim, »want de Heere liet den boom verdorren, den volgenden dag al, en toen werd Jona weer boos.«

»Nu, dat was toch niet vriendelijk van den Heere,« zoo haastte Cor zich te zeggen.

»Dat was het toch wel ! Jona kon zóó niet gelukkig zijn ; hij had een les te leeren, die hij alleen leeren kon door het sterven van dien boom. Eerst was hij boos, omdat de Heere al die duizenden menschen en kinderen in die groote stad spaarde, en de tweede maal was hij boos, omdat de Heere dien boom niet spaarde ; hij had gewild, dat de Heere die menschen had laten sterven, maar den boom wilde hij in het leven behouden. Hoe kwam dat ? Omdat hij alleen maar aan zichzelf dacht ; dit moest hij juist zien. Hij had het oordeel aangekondigd, en nu wilde hij ook dat het kwam, omdat hij anders niet geëerd zou worden als profeet ; het speet hem, dat de Heere God lankmoedig was, genadig en barmhartig voor die menschen, maar hij wilde, dat God het wel zijn zou voor hem ! En hij meende er zelfs recht op te hebben, hoewel hij toch ook ongehoorzaam en eigenzinnig was geweest. Maar Jona heeft zijn les geleerd, anders zou hij dat alles, tot zijn eigen schande, zeker niet opgeschreven hebben ons tot leering ! En op die wijze handelt God ook dikwijls met ons ; Hij moet ons wel eens teleurstellen en iets afnemen, om ons te doen inzien, dat wij van al dat goede

niets verdienen en ons te leeren er Hem voor te danken met ons gansche hart.«

»Mogen wij opstaan, Pa?« vroegen de meisjes ongeduldig, toen hun vader even zweeg.

»Ja, vliegt maar weer uit, kleine vlinders!« antwoordde hij met een glimlach, »stilzitten en luisteren zijn twee dingen, die jullie nog vreeselijk moeielijk vindt.«

»Mag ik nu even naar zusje, Moe?« zoo haastte Corrie zich te vragen.

»Ja, maar heel zachtjes loopen, denk er aan!«

Door Nettie gevolgd sloop zij daarop naar Moe's slaapkamer, waar, behalve het groote, ook een klein ledikantje stond. Op de teenen liepen zij er heen.

»Wat ziet ze er lief uit!« fluisterde Cor, die dol veel van kleine kinderen hield en van het tweejarig zusje niet het minst! »Ze lijkt net een groote pop!«

»Ze is ook onze speelpop, zegt Moe!«

»Wat heeft ze een heerlijke kleur vandaag! Vuurrood als . . . . stil ze wordt wakker!«

Onrustig wierp de kleine zich om, maar zonder de oogjes te openen.

»Ik wou, dat ik haar eens lekker pakken mocht!« zei Cor nauw hoorbaar, »maar Moe heeft het verboden,« en met een zucht keerde zij zich naar de deur, doch bleef nog dralen.

»Kom mee,« zei Nettie zacht, »anders' is Wim al weg, en hij zou ons het geheimpje vertellen!«

»O, ja!« En weg gingen ze allebei. In de gang vonden zij hun broertje in druk gesprek met Greta, het dienstmeisje.

»Wat heeft hij gezegd?« riepen de meisjes uit, op haar toespringend.

»Mag ik het vertellen?« vroeg zij, Wim aanziende.

»Och ja,« antwoordde hij, de schouders ophalend.

»Hij heeft mij verteld,« zoo begon Greta nu, »dat

je Pa en Moe juist op 13 Maart hun koperen bruiloft vieren, en nu wil hij voor die gelegenheid de huiskamer eens heel mooi versieren en ook twee stoelen groen maken.«

»Hoe versieren?« vroegen de meisjes nieuwsgierig.

»Met slingers van gekleurd papier en hier en daar vlaggedoek er tusschen of gemaakte bloempjes.«

»En hoe komen wij aan het groen?«

»Van de klimop uit den tuin; en je tante Corrie heeft een taxisboom; misschien wil zij daar wel wat van geven.«

»Of wij moeten het koopen bij een tuinman!«

»Dat kost veel geld; en je wilt toch zeker ook een mooi cadeautje geven, ten minste aan je Moe, omdat zij dan jarig is.«

»Natuurlijk! Twee cadeautjes aan Moe, omdat het voor h  ar dubbel feest is; en een aan Pa!«

»Heb je veel geld in je spaarpot?«

»Jazeker! Anderhalve gulden wel!«

»En mijn verjaardag komt ook nog!« zoo haastte Nettie zich te zeggen, want zij vreesde dat Cor niets zou overhouden.

»Ik heb nog niet eens een daalder,« zei Wim.

»En ik maar zestig cent,« zei Nettie.

»Dan kunnen we voor groen niets uitgeven,« besliste Greta, »maar dat is ook niet noodig; we zullen toch wel klaar komen; laat dat maar aan mij over!«

»En ik maak een heel mooie teekening,« zei Wim, »om op te hangen juist tegenover de twee groengemaakte stoelen.«

»Maar we moeten ook een versje leeren,« hernam Cor; »dat kan jou meester wel maken, Wim.«

»Mijn meester?«

»Jazeker; 't zou toch de eerste keer niet zijn, dat hij het deed!«

»Hij heeft nog nooit een versje voor Moe's verjaardag gemaakt!«

»O neen, maar wel andere en wat mooi ook!«

»Mooi! 't was wat!« riep Wim uit; maar zijn oogen verraadden, dat hij zich gestreeld gevoelde door die loftuiting op zijn meester.

»Hè ja, Wim,« zei Nettie, »en dan moet jij het op 't orgel spelen!«

»Ik kan er toch geen muziek bij maken!«

»Op een wijsje, dat we kennen, gaat het toch wel!«

»Ja, weet je wat we doen moeten,« zoo liet Cor zich weer hooren; »we staan alle drie heel, heel vroeg op, gelijk met Greta; dan maken we gauw alles in orde binnen, en zoodra Pa en Moe komen gaat Wim spelen en wij zingen!«

»Wat! nog niet aangekleed!« klonk het opeens in hun nabijheid; »jullie komt nog te laat op school!«

»O Moe, bent u daar!« riepen zij verschrikt uit, »hebt u iets gehoord?«

»Waarvan?«

»Wat wij gezegd hebben?«

»Mocht ik het dan niet hooren? Heeft er een kwaad gedaan?« vroeg zij en zette haar gezicht opeens in een ernstigen plooi.

»O, neen, neen!« lachten zij, »maar u mag het toch niet weten!«

Toen stormden zij naar binnen om Pa goedendag te zeggen, gaven vervolgens Moe elk een zoen, dat het klapte, kleedden zich vliegensvlug aan en draafden naar school.

-----

## VERANDERINGEN.

»Hè, staat zusjes ledikantje hier!« Met dezen uitroep bleef Cor verbaasd in de deur staan, toen zij dien middag om vier uur uit school kwam.

»Ja, doe gauw de deur dicht,« was het antwoord, »er komt zooveel kou binnen; de dokter heeft gezegd, dat zij in bed moet blijven, en om nu niet telkens heen en weer te moeten loopen die lange gang door naar de slaapkamer, heb ik haar ledikantje in de serre laten zetten.«

»Dat is wel leuk!«

»Als zusje maar niet erg ziek wordt,« hernam Moe bezorgd.

»Denkt de dokter dat?« vroeg Cor nu een beetje verschrikt.

»Het zou wel eens roodvonk kunnen worden,« zegt hij.

»Is dat erg?«

»Het kan gevaarlijk wezen.«

»Slaapt zij nu?«

»Neen, maar je moogt toch niet in de serre komen; en als het roodvonk wordt dan moeten jullie het huis uit voor een poosje.«

»Waarheen, Moe?« hernam Cor met een mengeling van schrik en verbazing.

»Dat weet ik nog niet; misschien jij en Nettie naar tante Cor, en Wim naar oom Cornelis; maar waar zijn Nettie en Wim?«

»Och Moe, ze liepen zoo vreeselijk langzaam; toen ben ik vooruit geloopt.«

»Dat mag je niet doen, je moet samen thuis-komen.«



Juist ging de deur weer open.

Nettie, Wim! hoor eens! Zusje krijgt misschien roodvonk en dan gaan wij naar tante Cor en jij naar oom Cornelis!«

Met dezen uitroep werden zij door hun zusje begroet.

»Is dat waar, Moe?« vroeg Wim, terwijl hij ternauwernood zijn vreugde kon verbergen.

»Zou je graag willen, dat het waar was, Wim?« vroeg zijn moeder met een licht verwijt in haar toon.

»Als ik ergens heen moest, dan zou ik het liefst naar oom Cornelis gaan,« antwoordde hij ontwijkend, en zonder zijn Moe aan te zien.

»Zou jij graag naar tante Corrie willen gaan?« vroeg Nettie zacht aan haar zusje.

»Dolgraag, als Marietje dan maar niet ziek werd, en als wij 's nachts thuis mochten slapen.«

»Waarom? 't Is juist echt in een ander bedje te mogen liggen!«

»En Moe niet eens even een nachtzoen te kunnen geven en 's morgens naar school te gaan zonder Pa of Moe gezien te hebben of de kleine zus?«

»Dat is natuurlijk niet prettig,« stemde Nettie toe; »maar als we nu toch weg moeten, dan wil je toch zeker het liefst naar tante Corrie?«

»Of bij tante Lena, want die heeft een klein kindje, nog kleiner dan onze Marietje.«

»O, maar daar zijn geen andere kinderen! Bij tante Corrie kunnen we zoo echt moedertje spelen en naloopertje! En bij tante Lena mag je niet eens touwtje springen, want het is boven; tante zegt altijd: stil, kinderen, anders krijg ik last met de burenl«

»O, kijk eens!« riep Cor opeens uit, »Wim is aan 't sneeuwballen gooien met Greta! Mogen wij ook, Moe?«

»Och, ja,« was het antwoord. »Laten zij maar pret hebben! Verdriet komt altijd gauw genoeg!« liet zij er halflied en met een zucht op volgen, terwijl de meisjes op een drafje naar den tuin liepen, waarop de serre uitzicht gaf. Daarop zette zij zich naast het ledikantje neer en streelde he heete handje, dat stil op het dek lag.

»k Heb zoo'n dorst!« klaagde het kindje.

»Je hebt al zooveel gedronken, kleintje; wil je een stukje sinaasappel?«

»Nee, water!«

»Een beetje melk dan liever.«

Nu begon de kleine te huilen en mevrouw Van Doorn haastte zich, haar een slokje water te geven.

»Op Moe's schootje zitten!« dwong de kleine zieke verder.

»Nee, Marietje moet goed onder de dekens blijven.«

»De dekens omslaan dan,« hield zij vol.

Besluiteloos wat te doen, was mevrouw Van Doorn heel blij, dat juist de deur opening en haar echtgenoot binnentrad. Haastig trad zij op hem toe.

»Hoe is het?« vroeg hij snel.

»Nog koorts,« antwoordde zij, »maar nu wil ze uit haar bedje en ze moet goed warm gehouden worden.«

»Wacht maar; ik zal haar heelemaal in een paar dekens rollen en dan zacht met haar heen en weer loopen; misschien valt ze dan wel in slaap. Als de anderen daar dan maar stil zijn.«

Dit zeggende wees hij naar den tuin, waarop mevrouw aan het raam tikte en de kinderen wenkte binnen te komen.

»Gaat maar even met Greta naar de keuken,« sprak zij, hen tegemoet loopend, »want Pa gaat zusje in slaap maken.«

»Hoe zal het nu gaan met ons geheimpje?« vroeg

Cor, zoodra ze daar waren; »ik bedoel, als wij hier weg moeten.«

»Wel, dat gaat juist echt!« zei Wim; »we kunnen dan alles doen zonder dat Pa of Moe er iets van merken.«

»Maar Greta kan ons dan niet helpen!«

»O, jij vraagt het aan tante Cor en ik aan oom Cornelis!«

»Misschien zal zusje nog niet beter zijn, als Moe jarig is,« bracht Greta in 't midden.

»Och, kom! Nog zestien dagen!«

»Roodvonk duurt gewoonlijk langer.«

»Dan zou het een week uitgesteld kunnen worden,« besliste Wim.

»Of het zou op mijn verjaardag kunnen wezen?« opperde Nettie.

»Dat zou je wel willen, hè!« sprak Cor snibbig.

»'k Hoop niet, dat het zóólang zal moeten duren!« zuchtte Wim; »nog bijna vijf weken! Zoo zou de heele pret er afgaan!«

»'t Zou toch beter wezen dan in 't geheel geen feest te hebben,« meende Nettie, die haar verjaardag wel voor die groote gelegenheid bestemd wilde zien.

»Natuurlijk! maar 't is misschien niet eens roodvonk,« zoo troostte zich Cor.

Den volgenden morgen gingen zij naar school zonder Moe ook maar even gezien te hebben. Pa was komen zeggen, dat zij pas een uurtje sliep en dat zij haar nu niet mochten wakker maken, en daar hij zelf voor Marietje moest zorgen, had hij hen naar de keuken gezonden om daar met Greta te ontbijten.

»Ik wou maar, dat het twaalf uur was!« dacht Cor telkens; »ik ben zoo benieuwd, wat de dokter gezegd zal hebben!«

»'t Is toch niks prettig naar school te moeten

zonder Moe gezien te hebben,« vond Nettie nu ook; en ze verlangde niet minder dan haar zusje, dat het tijd werd om naar huis te gaan. Doch ze gingen niet naar huis, geen van drieën.

Wim werd afgehaald door oom Cornelis en de meisjes kregen de boodschap, dat zij met de nichtjes mee naar huis moesten gaan.

»Ik dacht, dat jullie het leuk vinden zoudt met ons mee te gaan!« zei een der nichtjes teleurgesteld, toen zij zag, dat Cor tersluiks een traan wegpinkte en bij Nettie het huilen ook al nader stond dan het lachen.

»Zou jij het dan leuk vinden als je zusje ziek was?« vroeg Cor scherp.

»En als je niet eens je eigen Moetje mocht zien,« voegde Nettie er bij met een blik van verwijt. De andere zei niets meer, doch haar beide zusjes namen Cor en Nettie bij de hand, en al voortlopend begonnen zij zoo druk met haar te praten over allerlei wat ze van plan waren te doen, dat de kinderen al spoedig hun verdriet vergaten en het troepje in een tamelijk vroolijke stemming bij tante Corrie aankwam.

---

### III.

#### UIT LOGEEREN.

—

Oom Cornelis had zelf geen kinderen en hij vond het wat aardig, zijn neefje eens een poosje bij zich te hebben; en tante Dora, zijn vrouw, had er in

toegestemd, om hem genoeg te doen. Zelf was ze zoo bijzonder niet gesteld op kindervisite, tenzij voor een kwartiertje, en dan liefst met Pa of Moe er bij om het vroolijke goedje in toom te houden. En nu een jongen van tien jaar! Een leeftijd immers, waarop ze alles gingen durven, en dat zonder een greintje te weten van beleefdheid tegenover dames! 't Zou heel wat wezen, zoo'n ventje binnen de perken te houden! Maar als 't haar man genoeg deed, voor hem had ze alles over!

»Zoo, Wim, ben je daar, jongen? Dat is goed!« Met deze woorden werd hij door haar verwelkomd. »Je hebt toch wel goed voeten geveegd?« liet zij er terstond met een bezorgden blik op haar mooi vloerzeil, op volgen.

»Ja, hoor, daar heb ik voor gezorgd!« lachte oom; »we zullen dat mannetje hier wel mores leeren, wacht maar!«

»O, maar u hebt niets over mij te zeggen!« schertste Wim terug.

»Dat heb je glad mis, hoor!« was het antwoord, waaruit ook ernst weerklonk; »ik ben je vader zoolang je hier blijft, en gehoorzamen is de boodschap, denk er om!«

Dit zeggende kneep oom hem lachend in de roode wangen, schudde hem eens door elkaar, en vroeg tegelijk of tante niet wat lekkers voor hem had.

»Ja, hoor, hij krijgt een heerlijk kopje chocolaad; ik ging het juist al klaar maken; en zoo dadelijk worden de warme krentenbroodjes binnengebracht.«

»O, echt!« kon Wim niet nalaten te zeggen, terwijl zijn oogen straalden van plezier.

»Maar die krijg je niet alle dagen,« zoo haastte zij zich zijn vreugde te temperen; »'t is maar, omdat je nu wel een beetje teleurgesteld zult wezen, dat je niet naar huis moogt.«

Wim's gezicht betrok. Hij dacht opeens weer aan Moe en aan het kleine zusje, dat hij toch volstrekt niet graag missen wilde.

Een afkeurende blik van haar man, deed er tante echter terstond bijvoegen: »Maar al krijg je geen krentenbroodjes, dan zullen wij het je toch wel prettig maken, hoor! Ga nu maar gauw zitten; je hebt zeker trek?»

Ja, Tante, of ik!»

Juist werden de krentenbroodjes binnengebracht en Wim kreeg er twee op zijn bordje. Toen werd er gebeden, en eer zijn tante aan haar eerste broodje begonnen was, had hij ze allebei op.

»Zoo, je weet er weg mee,« sprak zijn oom met een glimlach; »nog eentje?»

»Wel tien!« dacht Wim, doch hij zei alleen: »als 't u blijft, Oom!»

En reeds was zijn derde broodje verdwenen, toen tante nog bezig was aan haar eerste, hoewel zij onder de hand geen courant zat te lezen zooals haar man.

»Kun je er nog een missen,« vroeg deze haar aanziende.

»Welzeker! Je hebt er immers pas één genomen?»

»Ja, maar voor hem.«

»Ik had er twee voor ons elk gerekend, en drie voor hem.«

»O, geef mij maar een ander sneetje brood!«

Tante keek wat zuinig, maar deed toch, wat hij vroeg, en gaf nommer vier aan Wim.

»Zou ik het daarmee moeten doen?» dacht deze, toen hem niets meer gevraagd werd; »vier zulke kleine krentenbroodjes! ze zijn lekker, maar ze voeden niemendal! Ik wed, dat ik er twintig van op zou kunnen! Zou ik durven vragen om nog een hoterham?»

Intusschen waren oom en tante in druk gesprek geraakt, zoodat ze weinig op hem letten, en Wim kreeg een gevoel van verlatenheid als nooit te voren. Nee hoor, dan was het thuis toch veel prettiger, en zijn verlangen daarheen werd zóó sterk, dat hij een paar waterlanders niet gauw genoeg terug dringen kon. Met een der mouwen van zijn buisje veegde hij ze snel af en keek toen opeens strak naar buiten, als zag hij daar iets heel bijzonders.

Maar oom had het toch opgemerkt.

»Wat zullen we nu hebben!« riep hij uit; »toch geen tranen, zeg?«

Wim poogde te lachen, maar het lukte slecht.

»Had ik nog maar een krentenbroodje!« zuchtte oom met een grappig verlegen gezicht, »en een gewone boterham zal niet helpen, wel?«

Wim wierp een verlangenden blik naar het versche, bruin gebakken broodje in de schaal, en aarzelend sprak hij: »ik wil wel graag een sneetje daarvan, Oom.«

»Vier krentenbroodjes en dan nog een snee brood!« riep tante uit in groote verbazing.

»Thuis at ik wel zes dikke boterhammen!« zoo haastte Wim zich haar in te lichten, »en dan waren er twee of drie tarwesneden bij. Een van die sneden was minstens net zooveel als drie van die kleine krentenbroodjes,« zoo eindigde hij, om haar een duidelijk begrip te geven van hetgeen zijn maag verdragen kon en gewend was te ontvangen.

»Dan mag ik daar wel op rekenen, zoolang hij hier is! Die jongen eet nog meer dan wij samen.«

»Ja, vrouwtje, dat gaat zoo als je jong bent! Toen ik tien jaar was at ik ook heel wat meer dan nu.« Intusschen had hij een paar flinke sneden van het bruin gebakken broodje afgesneden, en na ze goed van boter te hebben voorzien, legde hij ze op Wim's bordje.

»Een schijfje koek er bij?« vroeg Tante, »of houd je daar niet van?«

»Juist heel veel, Tante!«

»Hè, wat een dikkers waren dat! Heerlijk! Zoo kreeg hij ze nooit thuis! En dan op twee boterhammen tegelijk!«

Zijn oogen straalden weer.

Jammer maar, dat hij door die lekkere koek nog meer trek kreeg!

»Nog een sneetje, jongen?« vroeg oom, toen hij bijna klaar was.

»Als 't u blijft!« antwoordde hij gretig, en tante kon niet nalaten even het hoofd te schudden.

»Maar nu krijg je geen koek meer, hoor!«

»Goed, Oom,« sprak hij gelaten, doch innerlijk niet weinig teleurgesteld.

Maar dat kon tante toch niet hebben; zelf at ze nooit een sneetje alleen met boter en zou zij dan haar logeetje niet wat er op geven? Neen, dat kon niet anders. Dus kreeg Wim toch koek, en hij vond dat tante Dora nog zoo kwaad niet was, al deed ze soms wat vervelend.

»Ga je mee naar de kippen?« vroeg oom, toen het koffiedrinken afgelopen was.

»Ja, Oom! Gaat u ze eten geven?«

»Ook al.«

De serredeuren werden opengeduwed, en ze liepen den tuin in. 't Was er nat, want het was gaan dooien en er had heel wat sneeuw gelegen, maar in de ren was het droog en de kippen koesterden zich in het zonnetje, dat al aardig warmte gaf.

»Wat! Een ei!« riep oom eensklaps uit, »dat is vroeg van dit jaar! Hier, Wim, breng eens gauw naar binnen! Dat zal tante leuk vinden, hoor!« En in zijn verrassing, vergat hij de vermaning »voeten vegen!« er bij te voegen.

Als een pijl uit den boog vloog Wim naar binnen,



zoo uit den tuin, de serre door naar binnen.

»Kijk eens, Tante! het eerste ei!«

»O, jongen! jongen, wat doe je nu! Kijk toch eens wat een moddervoeten! 't Is toch vreeselijk! Gaat dat thuis ook maar zoo?«

Verschrikt en bedremmeld bleef Wim plotseling staan. Hij had alleen maar gedacht aan het blijde nieuws, waarvan hij de overbrenger mocht wezen, en nu was tante in 't geheel niet blij; ze keek niet eens naar het ei, maar alleen, met groot misnoegen, naar de zwarte voetstappen op het roode vloerzeil.

Thuis mochten de kinderen nooit uit den tuin in de serre komen loopen; ze moesten altoos de achtergang doorgaan, waar een stevige kokosmat lag, juist omdat ze zoo dikwijls vergaten voeten te vegen; maar hier wist hij geen anderen weg en oom had niets gezegd.

»Mag ik gauw een doek uit de keuken halen, Tante? Dan zal ik het zelf wel weer in orde maken; het spijt mij zoo.«

»Alsof het zoo maar even op te nemen was met een doek!« antwoordde zij onwillig; »het was vanmorgen pas geboend en natuurlijk moet Grietje nu weer aan het boenen!«

Wim durfde niets meer zeggen en met het ei nog in de hand, keerde hij terug naar den tuin.

»Was tante opeens verdwenen, dat je er weer mee terugkomt?« vroeg oom.

»Neen, maar . . . .«

»O, ik begrijp het al! Geen voeten geveegd, hè? Ja kereltje, als je goede vrienden wil blijven met tante, dan moet je dat niet vergeten! Maar 't was dom van mij ook! Ga je mij wegbrengen naar 't bureau?«

»Waar is dat, Oom?«

»Minstens een half uur hier vandaan; misschien

ga ik wel met de tram, want het begint morsig te worden op straat; ben je er wel eens alléén in geweest?»

»Ja, Oom, één keer, toen Pa ziek was, en ik het op 't kantoor moest gaan zeggen.«

»Mooi, dan neem ik voor jou ook een retourtje en je gaat alleen terug.«

»Meent u 't echt, Oom?»

»Ja, natuurlijk! Dacht je, dat ik je voor den gek hield?»

Ik dacht, dat u mij maar eens blij wou maken voor niemandal!

»Vind je het dan zoo heel prettig? Dat valt mee!«

»Pa zou niet zoo maar twee dubbeltjes voor niemandal uitgeven,« dacht Wim; »maar oom is ook zeker rijker, want hij woont in een veel mooier huis dan wij!«

Een uurtje later was hij weer terug van het heerlijke uitstapje en wel met een rolletje echt teekeningpapier bij zich, dat oom voor hem gekocht had om een teekening te maken voor Moe's verjaardag. Tot tante's groote voldoening ging hij dus rustig zitten teekenen; het was haar een pak van 't hart, want ze had zich al wel twintigmaal afgevraagd, wat ze toch dien ganschen Woensdagmiddag met hem aanvragen zou, nu de straten te vuil waren om te gaan wandelen. Haar beste man wist toch altoos wat goeds te bedenken.

Een uur ging rustig voorbij; toen begon het teekenen hem te vervelen. Hij rekte zich eens uit en stond op om wat anders te gaan doen. Maar wat? Huiswerk had hij juist niet te maken; lezen daar had hij nu geen zin in; schieten? Maar zijn pistool was thuis; knikkeren, dat was heel alleen toch saai! Hè, wat was het daar toch stil in huis! De klok tikte, het vogeltje sprong op en neer in

zijn kooitje en af en toe kraaide de haan daarbuiten; dat was al wat hij hoorde, want tante was naar de keuken gegaan om voor het eten te zorgen en Grietje was boven aan 't werk. Thuis was het altijd zoo druk. De Woensdagmiddag vloog daar voorbij! Stoeien met de zusjes, pret maken met Bruno, Greta helpen met cokes scheppen of turf hakken; of hij ging timmeren in de schuur, en soms mocht er wel een vriendje bij hem komen spelen, als Moe ten minste niet met hem uitging, wat 's winters zelden gebeurde. Maar hier ging de tijd zoo vreeselijk langzaam voorbij! Met de handen in de zakken stapte hij naar 't aangrenzend vertrek om daar wat voor 't raam te gaan kijken. Er was weinig te zien, want het huis stond op een laan, die naar de duinen voerde, en niemand had lust daar nu heen te gaan. Het was daarbuiten dus al even stil als binnen, en geeuwend keerde hij zich weldra om. In de huiskamer teruggekeerd, begon hij uit verveling op zijn rechter voet in 't rond te draaien en zwaaide daarbij af en toe met zijn armen om een steun te grijpen, als hij dreigde te vallen. Zoo vatte hij ook de tafel en gleed er met den elleboog over heen zonder te zien wat er op stond. Tegelijk hoorde hij iets vallen. Nu, ja, 't zou zijn potlood wezen! Hij nam niet eens de moeite er naar te kijken. Maar...

»O!« schreeuwde hij opeens; »inkt op het kleed!«

Daar lag wezenlijk tante's inktfleschje, dat zij zooeven gebruikt had bij 't schrijven van een brief, op den grond. Groote zwarte vlekken vertoonden zich op 't gebloemde karpel, en zelfs op het roode zeil; en ook op de lichtgeverfde deur waren zwarte vlekjes te zien, want door het vallen was de inkt ver weg gespat.

In ontzetting stond hij er naar te kijken. Wat te doen?

Juist werd de deur geopend en Grietje trad binnen.

»O, jongenheer, hebt u dat gedaan?« riep zij verschrikt uit, terwijl zij staan bleef met den knop van de deur in de hand; »wat zal uw tante nu toch wel zeggen!«

»Kun je er niets aan doen, Grietje?« vroeg hij in grooten angst, »kun je die vlekken niet gauw wegmaken? Ik zal je al het geld uit mijn spaarpot geven, als je het doet!«

»Dat is niet noodig, hoor,« antwoordde zij goedig; »ik zou het toch wel doen, als ik maar wist hoe! Het kleed dat zou misschien nog gaan met azijn, maar het zeil en die lichte verf, dat is erger! Ik durf er niet aan te knoeien met dat scherpe vocht!«

Wat is er gebeurd?«

Het was de stem van tante, die zich juist in de gang bevond en de laatste woorden opgevangen had.

Wim durfde niet opkijken en Grietje wist niet wat te zeggen.

»Wat is er gebeurd, Grietje?« hernam mevrouw, terwijl zij onderzoekend rondkeek.

»Ach, ach!« riep zij eensklaps uit, »mijn kleed en mijn zeil bedorven! Hoe komt dat nu weer!«

»Ik kon het heusch niet helpen, Tante,« zoo bracht Wim nauw hoorbaar uit; »ik dacht niet.... ik wist niet....«

»Neen, je wist niet, dat je mijn kleed niet mocht bedorven!« sprak zij scherp; »of mag je dat thuis wèl doen? Maar ik bedank er voor je langer hier te houden; op die manier wordt me hier alles bedorven! Ik zal vanavond een briefje schrijven aan je Pa....«

Daar werd de sleutel in de deur gestoken en een oogenblik later trad oom Cornelis binnen.

Kijk me dat nu toch eens aan!« zoo werd hij



begroet door mevrouw; »is het niet verschrikkelijk!«

»Dag, vrouwtje; dag, vrouwtje!« sprak hij doodkalm en met een lachend gezicht als gewoonlijk.

»In plaats te zeggen: wat ben ik blij, dat je zoo vroeg thuiskomt vandaag! zeg je mij niet eens behoorlijk goedendag! 't Is wat moois!«

»Och, maar zie ie dan niet, dat kleed en zeil bedorven zijn!«

»Wat een geluk, dat we toch over een paar maandjes een ander karpet moesten hebben!« lachte hij; »met de schoonmaak heb je immers gezegd? En dat zeil. . . . Toe Griet, haal eens gauw een emmer water, een flesch azijn en een doek! Dat staat hier te praten en te kijken in plaats van aan 't werk te gaan!« eindigde hij met komieken ernst, terwijl de aangesprokene heenliep om het verlangde te halen. Daarop trok hij haastig een huisjasje en pantoffels aan en wierp zich in zijn armstoel met de beenen languit en de armen over elkaar.

»Ziezoo, kom jij nu eens hier, kleine booswicht!« zoo wendde hij zich met grappigen ernst tot zijn neefje, »en vertel mij duidelijk, hoe je tot dat misdrijf gekomen zijt!«

Wim, die eerst in tranen had willen uitbarsten, gevoelde nu haast onweerstaanbare neiging tot een lachbui, doch hij bedwong zich terwille van zijn tante, wier voorkomen nog steeds getuigde van groote ergernis.

»Nu, komt het haast?« zoo' drong zijn oom aan met gefronste wenkbrauwen en een guitigen trek om den mond.

»Ja, Oom, ziet u. . . .«

»Ja, ik zie zwarte vlekken genoeg; ga voort!«

»Ik gleeed bij ongeluk met mijn elleboog over de tafel en ik had niet gezien, dat tante's inktfleschje daar nog stond.«

»Had tante zitten schrijven?«

»Ja, Oom.«

»Ah, zoo!« Dit zeggende keek hij veelbeteekend naar tante Dora, die hem ook blijkbaar begreep, want ze zei terstond: »anders zet ik het altoos dadelijk weg, maar ik dacht opeens, dat ik melk opgezet had, en het geeft zoo'n nare lucht in huis, wanneer die overkookt.«

»Dus tante heeft er niet aan gedacht, en Wim heeft het niet gezien, en oom mag betalen! 't Is wat te zeggen!« En hij zette een gezicht zóó erbarmelijk, dat Wim zich niet weerhouden kon, maar het uitschaterde van lachen.

»Daar durft me die jongen nog om te lachen! Wacht ik zal je...!«

Met een dreigend gezicht strekte hij beide handen naar hem uit als om hem te grijpen, maar Wim sprong achteruit en... O, daar tuimelde hij net tegen Grietje aan, die met een emmer water in de eene en een flesch azijn met een doek in de andere hand juist binnentrad.

Klets! daar lag de flesch in stukken op den grond en een plas water uit den emmer er over heen.

»Dat is uw schuld, Oom!« riep Wim uit met een vluchtigen blik naar zijn tante, om te zien, hoe zij het geval opnam.

»Ja, jij steekt ook overal den gek mee! Je maakt het hoe langer hoe erger op die manier!« Deze woorden golden haar echtgenoot; maar lachend antwoordde hij: »Wel, vrouwtje, hoe kun je dat nu zeggen! 't Is juist zooals het wezen moet. Water en azijn moet er over!«

»Ja, maar niet een flesch vol!«

»De helft was er al uit, Mevrouw,« zei Grietje nuchter.

»Neem dien plasboel liever op, dan mee te praten!« was het scherpe antwoord.

»Neen, ze moet eerst veger en blik halen om het

glas op te nemen,« sprak mijnheer, »anders moeten we straks nog aan 't verbinden gaan ook. Alloh, Griet, gauw!»

De meid liep heen en had weldra het glas opgenomen.

»Hier, Wim, wegbrengen!» commandeerde oom verder; »en jij dweilen, Griet! maar voorzichtig voor de glasscherfjes, hoor! En dan de vlekken er uit boenen, jij van 't kleed en Wim van 't zeil, en als 't straks goed droog is, dan doe je er was over! Ziezoo, vrouwtje, nu gaan wij op ons gemak zitten kijken of ze hun best doen; maar eerst een ander gezicht zetten!»

»Dat kan ik nu niet!» antwoordde zij onwillig.

»Eerst een ander gezicht zetten!» hield hij vol, »anders loop ik de deur uit en ik kom niet terug vóór vanavond tien uur!»

»Dat doe je toch niet!» sprak zij met een zweem van een glimlachje.

»Wil je 't zien?»

»Neen, liever niet.»

»Zet dan gauw een ander gezicht!»

»Ik laat me niet dwingen.»

»Dus moet ik gaan?»

»Och, houd toch op!»

Hij zei niets meer, maar greep zijn laarzen en begon ze aan te trekken, maar zij liep haastig naar de kast en nam zijn jas en hoed er uit.

Juist keek hij op en nu schoot zij in een lach.

»Ah zoo, nog net bijtijds breekt het zonnetje door! Zal ik je nu eens wat laten zien?»

»Nu, wat dan?»

»Eerst beloven, dat je den heelen avond tegen iedereen vriendelijk zult kijken!» Meteen had hij een klein wit doosje te voorschijn gehaald, en haastig sprak zij: »ja, ja, boos kijken als jij er bent, dat houd ik toch nooit vol!»



Nu opende hij het doosje en er kwam een beeldig mooi horlogekettingje te voorschijn. »Dat is het immers, wat je zoo beviel?« vroeg hij.

Heb je het voor mij gekocht?« riep zij uit in groote verrassing.

Ja, wees maar gerust, ik heb het eerlijk betaald,« antwoordde hij guitig.

Je bent de beste man, dien ik ooit gezien heb!« En haar gezicht straalde van plezier, terwijl ze dit zeide.

Intusschen hadden Grietje en Wim er flink op los geboend en de vlekken begonnen al aardig te verdwijnen.

Een half uur later zat Wim heel vergenoegd aan tafel, terwijl tante hem overlaadde met al wat hij heerlijk vond, en er volstrekt niet meer over scheen te denken hem weg te zenden; doch na het eten begon de verveling weer. Oom ging de courant zitten lezen, tante nam een har... en hij kreeg een boek. Niets verbrak de... stilte; zelfs het vogeltje zat nu stil op zijn stokje en de haan zweeg ook; alleen het tiktak van de klok werd nog vernomen. Vreeselijk saai was het! En dat werd het nog meer als hij dacht aan thuis. Wat kon Pa heerlijk stoeien met hem en de zusjes na het eten! Dan weerklonk het heele huis van hun gelach! En werd er geen pret gemaakt, dan zat Pa zoo echt te vertellen, of allerlei spelletjes met hen te doen!

»Wat scheelt er aan, kereltje? Krijg je slaap?« vroeg oom, toen Wim van verveling begon te geeuwen; »t wordt zeker je bedtijd, hè?«

»Neen, Oom; ik ga thuis altoos om negen uur naar bed en het is nu pas kwart over zeven.«

»Zoo, zoo!« En oom keek weer in de courant, terwijl tante opstond om een kopje thee in te schenken.

»Ook een kopje ?« vroeg zij aan Wim.

»Als 't u blijft, Tante.«

Hij hield niet eens van thee, maar 't gaf ten minste een beetje verandering, en hij zag een trommeltje met koekjes staan.

Thee en koekje waren gebruikt en weer was er een half uur verlopen. 't Was hem haast onmogelijk langer stil te zitten; hij zou dus maar liever naar bed gaan; misschien zou hij in zijn slaapkamertje zich nog eens wat vrij kunnen bewegen.

»Zoo, wou je toch maar gaan ?« zei tante, »dat is verstandig, hoor ! En denk er aan, om acht uur precies wordt er gebeld voor 't ontbijt; dan moet je dus kant en klaar wezen.«

»Mag ik opstaan, als ik wil, Tante ?«

»Jawel !« antwoordde ze aarzelend, »als je maar heel vroeg bent en niet beneden komt, voordat er gebeld wordt. Ga je even mee, man, om het gas op te steken ?«

Dit laatste viel Wim tegen; thuis mocht hij het zelf doen, en hij wou zoo graag alleen zijn. Oom ging dadelijk weer heen, maar met de woorden : »Over een kwartier kom ik terug om het uit te doen; maak dus, dat je dan goed en wel onder de dekens ligt. Wel ter ruste, hoor !«

Er schoot hem dus niets anders over dan zich uit te kleeden, te bidden en, na nog eens even de schilderijtjes te hebben bekeken, die er hingen, in bed te stappen.

»Ik wil toch veel liever thuis zijn, al krijg ik van moe geen krentenbroodjes en geen boterhammen met koek. Ik hoop maar, dat zusje heel gauw beter is !« Dit was zijn laatste gedachte voor hij insliep.

## IV.

## TELEURSTELLING.

»Tante, gaan we nu gauw naar huis?»

»Verveelt het je hier, kleine meid?»

»O, nee, Tante, heelemaal niet. Het is hier net zoo gezellig als thuis en we spelen nog prettiger, omdat we met zoovelen zijn; maar u hebt gezegd, dat zusje wat beter wordt, en — ziet u, over drie daagjes is Moe jarig!»

»Dat is waar ook,« antwoordde tante Corrie, een dame van middelbaren leeftijd, met een vriendelijk, vroolijk gezicht. »Maar zoo gauw mag je zeker nog niet naar huis! Ik vrees, dat je nog minstens twee weken geduld moet hebben.

»Twee weken, Tante! Waarom?»

»Wel, ik denk, dat eerder het briefje, waarop staat Roodvonk«, niet van de deur zal mogen, en eerder mogen jullie niet naar huis gaan, of je zoudt van school moeten thuis blijven.»

»Laat Pa dan alleen met Moe's verjaardag dat briefje er af nemen, dien eenen dag mogen we zeker wel thuis blijven, omdat het dan zoo'n groot feest is.»

»Klein, dom meisje, dat gaat zóó niet! Pa mag het er niet afnemen, voordat de dokter het goed vindt.»

»O, maar de dokter is altijd zoo aardig, hij zal het zeker goed vinden, als wij het hem vragen!»

»En zou je dan willen, dat de dokter andere kindertjes in gevaar stelde ziek te worden, alleen om jullie plezier te doen?»

Die ééne dag zou toch niet hinderen !«

«Waarom die eene dag niet net zoo goed als al de andere ? Zoolang de ziekte niet voorbij is kan ze door anderen worden overgenomen, en moet dus iedereen gewaarschuwd worden. Daarom zouden Pa en Moe ook niet eens willen dat jullie in huis kwaamt op dien of op een anderen dag, want daardoor zouden jullie ook ziek kunnen worden.»

»En als we vragen of de Heere ons bewaren wil?«

«Zou je het durven wagen je kleertjes bij het vuur te houden en dan te vragen of de Heere wou maken, dat je niet verbrandde?«

»Nee, Tante, want het zou mijn eigen schuld wezen, als ik in brand raakte.«

»Juist ; en precies zoo is het, wanneer je zonder noodzaak in een huis zoudt gaan, waar je gevaar loopt ziek te worden en dan te vragen of de Heere je bewaren wil.»

»Mogen wij dan Moe in 't geheel niet zien op haar verjaardag?«

En terwijl Cor dit vroeg, stond het huilen haar nader dan het lachen.

«Ik denk het niet, kindje,» zei tante.

«Dan hebben we dus al die mooie slingers en die bloemen voor niets gemaakt?»

»Welneen ; we zullen alles netjes bewaren ; over een half jaar zijn Pa en Moe dertien jaar getrouwd ; misschien vieren ze dan wel het feest in plaats van nu.«

»Een half jaar ! Dat is zes en twintig weken ! Nee, dan zal ik vragen of het op mijn verjaardag mag !«

»Dat zou ook kunnen ; over drie weken zal zusje waarschijnlijk wel heelemaal beter zijn.«

Nu was Cor een beetje getroost ; dan zou de groote pret misschien komen op haar eigen verjaardag ; dat zou toch echt leuk wezen !

»Tante,« hernam zij na een poosje, »mogen wij wel een cadeautje sturen aan Moe op haar verjaardag met een briefje er bij?«

»Welzeker.«

Nu wipte zij de kamer uit.

»Nettie, Nettie! waar ben je?«

»St! Stil!« zoo liet haar zusje zich hooren; »ze mogen mij niet vinden, we spelen verstoppertje!«

Ze zat in een hoekje van de keuken achter een drooghek.

»Ik wou je wat leuks vertellen.«

»Kom dan ook hier zitten, maar heel zachtjes praten hoor, en stil zijn als ze komen.«

»Als Moe jarig is, dan sturen wij haar elk een pakje met een briefje er bij,« fluisterde Cor, zoodra zij, in hetzelfde hoekje gekropen, vlak naast haar zusje zat.

Nettie's oogen schitterden. »En gaan we dat zelf brengen?« vroeg zij.

»Welneen; dan behoefden wij geen briefje te schrijven!«

»O, dan is het niks leuk! Ik wou zelf gaan!«

»Ik ook, maar dat mag niet; en een pakje maken voor Moe, dat is toch wel leuk!«

»O, ja,« stemde Nettie toe.

»En Moe zal heel verrast wezen als ze die pakjes krijgt; ze zal eerst niet begrijpen van wie ze komen.«

»En wat zullen we sturen?«

»Dat weet ik nog niet.«

»Ik weet wat!« riep Nettie uit.

»O, daar zit ze! Daar zit ze!« klonk het opeens onder luid gelach, terwijl drie van de nichtjes te voorschijn kwamen.

»Je eigen schuld!« verweet Cor, »ik moest zoo stil wezen en zelf ga je zoo hard praten, dat zij je in de gang konden hooren!«

»Ik dacht niet meer aan het verstoppertje spelen,«

verdedigde Nettie zich met een pruilend lipje ;  
 »ik was zoo blij, dat ik iets goeds wist voor Moe!«

»Wat wist je dan?« zei Cor.

»Neen, nu zeg ik het niet meer!«

»Ook goed! Dan zal ik zelf wel wat bedenken,  
 hoor!«

»Kom, geen ruzie maken!« zoo trad nichtje Annie tusschenbeiden; »geeft mekaar een zoen, dat doen wij ook dikwijls als we zin krijgen om ruzie te maken; dat heeft Moe ons geleerd, toen we nog heel klein waren.«

Cor lachte en Nettie stak haar mondje toe; ze vond het echt grappig. Toen zoenden ze elkaar en Nettie fluisterde haar zusje in 't oor: »Een kanarievogeltje!«

»Bedoel je om aan Moe te sturen?«

Nettie knikte toestemmend.

»Maar dat kunnen we toch niet inpakken! Dan gaat het dood!«

»Dat is waar ook! Maar in een kooitje toch wel?«

»Heb je dan een kooitje?«

»Tante misschien.«

»Dat zou kunnen; maar het zal veel te duur zijn, denk ik.«

»Vraag het eens aan Annie.«

Nu werd het elfjarig nichtje in het vertrouwen genomen en geraadpleegd.

»Ons kanarievogeltje heeft vijf gulden gekost,« zei Annie, »maar ik weet niet of ze allemaal zoo duur zijn.«

»O, neen, dan gaat het niet! We hebben maar anderhalven gulden samen!«

»Neen, twee gulden,« bracht Nettie er tegen in.

»Niet waar!« zei Cor, »we hebben al twintig cent uitgegeven voor gekleurd papier en voor gom, en dertig cent voor.... voor.... Annie's verjaardag,« liet zij er fluisterend op volgen, met een

zijdelingschen blik naar het nichtje. Maar weet je wat we kunnen geven?»

Nu?»

«Een heel mooie plant!»

«Die kunnen we toch ook niet inpakken!»

«O, neen! Hè, hoe lastig!»

Ik weet iets beters,» zei Annie.

«Wat dan?» vroegen de zusjes nieuwsgierig.

«Nettie geeft een doos postpapier; dat is iets wat je altoos gebruiken kunt, zegt Moe; en Cor geeft een flesch eau de cologne; die willen alle dames graag hebben en je Moe zeker ook.»

«En zouden we daar geld genoeg voor hebben?» vroeg Cor weifelend.

«Ja, net genoeg; een doos postpapier kost zestig cent en een flesch eau de cologne tachtig; dan kun je dus nog iets overhouden.»

«Dan kunnen we daarvoor elk een kransje koopen om ons briefje op te schrijven, hè Nettie?»

Ja, ja! Dat zullen we doen! Wanneer gaan we dat alles koopen?»

Ik zal vragen, of we nu mogen gaan!» En weg snelden ze naar tante Corrie.

«Neen, kindertjes, dat kan niet!» zei tante, nadat ze hen had aangehoord; het regent, en bovendien heeft Saartje nu geen tijd om mee te gaan.»

«We kunnen het best alleen doen!» pruttelde Cor tegen, «en we kunnen ons parapluutje toch meenemen.»

«Kan Annie niet meegaan?» vroeg Nettie, «die is toch groot genoeg!»

«Neen, het is te ver in de stad om jullie drietjes alleen te sturen; en zoo'n haast heeft het ook nog niet. Morgen kan het evengoed en dan zijn jullie toch den geheelen middag vrij.»

«Maar, Tante, we moeten onze briefjes nog schrijven en de cadeautjes inpakken!»

Tante glimlachte. »Zou je daarvoor nog meer dan twee dagen noodig hebben?» vroeg zij.

»Hè, Tante, laten we nu maar gaan!» zei Cor zonder antwoord te geven.

»Neen, ongeduldje, nu niet! En je wilt toch ook zeker eerst wel eens aan Wim vertellen, wat je van plan bent; dat kun je dan morgenochtend op school doen; het zou kunnen wezen dat hij ook van plan was postpapier of eau de cologne te geven, en dan zou het niet zoo aardig zijn.

»Cor! Nettie! kom gauw! Daar is je Pa!» zoo klonk het uit een aangrenzend vertrek, en als een pijl uit den boog vlogen zij daarheen. Elken dag kwam hij even voor het raam kijken, want binnenkomen wilde hij niet, zoolang de ziekte niet geheel geweken was; en zóó kon hij ze ten minste zien.

»Ik wou dat Moe ook maar eens voor het raam kwam!» zuchtte Nettie, toen ze hem zagen heengaan, nogmaals en nogmaals wuivend met de hand, »ik verlang zoo vreeselijk naar Moe!»

»Ik ook,« zei Cor.

»O, kijk eens, daar is Wim en oom Cornelis!» juichte Nettie, »ik houd zooveel van oom!»

»Echt!» riep Corrie uit, »nu kunnen we het dadelijk aan Wim vertellen!»

»En mogen we dan nog gaan, Tante?»

»Als oom Cornelis met je mee wil gaan,« antwoordde tante lachend, »maar dat denk ik niet.«

»Ik zal het vragen,« zei Cor met een hoopvol gezicht, »misschien doet oom het wel!»

Nauwelijks was dan ook de wederzijdsche begroeting voorbij, of zij kwam voor den dag met haar verzoek.

»En wanneer zou dat moeten gebeuren?» vroeg hij, haar meteen op zijn knie wippend.

»Ik ook!» riep Nettie terstond, en sprong op zijn andere knie.



»Wanneer, Oom?« zei Cor; »nu dadelijk.«

»Wat zeg je! Dadelijk? Je meent toch niet, dat ik een half uur ver zal gaan loopen in den regen om boodschappen te doen?«

»Hè, toe, Oompie, doe het nu maar!« vleiden zij, de hoofdjes tegen hem aan en de armpjes om zijn hals geslagen.

»Wat een dwingelandjes zijn kinderen toch!« zuchtte hij met een heel ernstig gezicht.

»Dat meent u toch niet, Oom!« riepen zij; »kom, doet u het?«

»Is het niet evengoed als ik je morgen om twaalf uur de zaakjes laat thuisbrengen?«

»Nee, Oom, zeker niet! We moeten ze zelf uitkiezen!«

»Ah, is het zóó gelegen! Dan denk ik er heelemaal niet over!«

»Hè, Oom, waarom niet?«

»Wel, ik heb al genoeg op te letten om zelf niet nat en vuil te worden met regen en morsige straten, en dan nog te zorgen voor twee jongejuftrouwjtjes, die natuurlijk geen hoedjes mogen bederven en geen laarsjes vuil laten worden, neen, hoor, dat gaat niet! Ik wed, dat jullie nog niet eens behoorlijk een paraplu kunt vasthouden!«

»Nee, maar! en we gaan er zoo dikwijls mee naar school!«

»Laten we met de tram gaan!« opperde Nettie; »die komt toch hier voorbij, en we kunnen er mee gaan tot het postkantoor, nietwaar, Cor?«

»Best,« zei oom, »Nettie betaalt dus een, twee, drie, vier dubbeltjes, want Wim heeft zeker ook meteen zijn inkoopen voor Moe's verjaardag te doen?«

Wim lachte en knikte toestemmend.

»Nee, ik moet mijn dubbeltjes gebruiken voor de cadeautjes,« zei Nettie, »maar u hebt toch geld genoeg.«

»Genoeg, ja dat nog wel, maar jij hebt ook genoeg en toch kun je geen vier dubbeltjes betalen voor de tram.«

»Ja, maar, u bent rijk!«

Nu schoot hij in een onbedaarlijken lach. »Wie heeft je dat verteld?« vroeg hij.

Nettie keek met een verlegen gezichtje naar Wim, maar deze keerde zich haastig om en tuurde naar binnen.

»Ha, ik weet het al!« zei oom; »nu, ik zal eens in mijn portemonnai kijken.« En de daad bij het woord voegend eindigde hij met een grappig ernstig gezicht: »vier dubbeltjes, alloh, 't zal net gaan; vlug dan maar aangekleed en . . . .«

Tik, tik! De deur ging open en de dienstbode trad binnen.

»Mijnheer,« sprak zij, oom Cornelis aanziende, »daar is Grietje; mevrouw laat vragen of u dadelijk wil thuishomen, want er is iemand gekomen, die u noodzakelijk spreken moet.«

»Hè!« klonk het uit drie monden tegelijk, »we waren juist al zoo blij.«

»Ja kindertjes,« zei oom opspringend, »er is niets aan te doen! Wat! Waterlanders? Ik beloof je, dat ik op een anderen keer met jullie allemaal in een tram zal gaan, misschien wel naar Overbosch.«

»Mogen wij dan ook mee, Oom?« riepen al de nichtjes.

»Ja, ja, als ik ten minste geld genoeg, neen . . . geld te veel heb!«

»Ik wou veel liever nu gaan!« pruilde Nettie.

»Echt vervelend!« zei Cor stampvoetend; »dat is nu altoos, als we een pleziertje zullen hebben!«

Intusschen nam oom haastig afscheid en vertrok, gevolgd door Wim, die ook niet vroolijk keek.

»Morgen wil ik niet gaan!« zoo mopperde Corrie.

voort, dan stuur ik maar geen pakje aan Moe!«  
 »Moe kan het toch niet helpen!« bracht Nettie er tegen in.

Ik toch ook niet!« snibde Cor; »morgen is het veel te laat!«

»Waarom is het dan te laat?« vroeg Annie onnoozel.

»Och, kind, bemoei je met je eigen!« was het antwoord, daar zij geen ander wist.

»Je bent wel vriendelijk!«

»Als jij maar eens zoo'n tegenvaller had, dan zou je ook wel boos wezen!«

»En wie heeft je dien tegenvaller bezorgd?« vroeg tante zacht.

Er kwam geen antwoord.

»Weet je 't niet, Cor?«

»Ik begrijp u niet.«

»Wie heeft al de dingen laten gebeuren, waardoor je niet kunt uitgaan?«

»Dat weet ik niet.«

»Weet je niet wie alle dingen bestuurt?«

»O, de Heere natuurlijk!«

»Dan ben je dus eigenlijk boos tegen den Heere?«

»Dan doet ze net als Jona!« zoo liet Nettie zich hopen.

»Houd jij je mond!« bromde Cor.

»Is het niet zoo?« vroeg tante.

»Ik kan toch niet helpen, dat ik het vreeselijk vervelend vind!«

»Als je er aan dacht, dat de Heere alle dingen bestuurt en dat Hij je liefheeft, dan zou je het misschien minder naar vinden. Weet je wel, dat zijn kinderen Hem zullen danken ook voor alles wat hun hier op aarde tranen heeft gekost?«

»Nu ik wou dat de Heere niet zulke vervelende dingen liet gebeuren!«

»Ook niet als ze noodig voor ons zijn?«

»Noodig !« Dit zeggende keek Cor haar tante ongeloofig aan.

»Ja, zeker ; Nettie sprak daareven van Jona ; weet je wel waarom Jona's wonderboom verdorde ?«

Cor haalde de schouders op, want zij wou het niet zeggen.

»Omdat hij moest inzien hoe zelfzuchtig hij was en hoe weinig hij dacht aan anderen . . . .«

»Ik wou toch niet voor mij zelve wat gaan koopen !«

»Neen, maar het was toch voor je eigen plezier, dat je nu woudt uitgaan ; het koopen van die cadeautjes kan morgen evengoed ; je hebt dan nog meer dan een dag voor het inpakken er van ; dat is toch wel genoeg.«

»Mogen wij dan nooit eens een pleziertje hebben !« hernam Cor onwillig.

»Welzeker ! En de Heere geeft je zelfs liever plezier dan verdriet !«

»Waarom laat Hij dan zulke vervelende dingen gebeuren ?«

»Waarom geeft de dokter dikwijls bittere pillen en drankjes aan een zieke, en waarom gebruikt hij soms een scherp mes, zooals hij dat verleden bij zusje gedaan heeft, toen zij een gezwel had in haar halsje ? Je hebt daar straks toch zelf gezegd, dat hij altijd zoo aardig is !«

Cor zweeg ; ze wist geen tegenwerpingen meer.

»Als de dokter het niet deed,« hernam tante, »dan zou de zieke misschien sterven of altoos pijn moeten lijden, en als de Heere ons niet tusschenbeide verdriet en teleurstelling zond, dan zouden wij op eigen wegen blijven voortgaan en die loop niet uit op de heerlijke Hemelstad, waar niemand ooit meer pijn of verdriet hebben zal. Zou je maar liever altoos je zin willen hebben hier, en dan daar buitengesloten worden ?«

»Dan zal ik maar nooit weer blij wezen over iets prettigs, als er toch altijd teleurstelling komen moet,« antwoordde Cor ontwijkend.

»Niet altoos, maar als het noodig is. Hij plaagt of bedroeft des menschen kinderen niet van harte, zoo staat er in den Bijbel, maar als Hij bedroeft heeft, zoo zal Hij zich ontfermen naar de grootheid Zijner barmhartigheden.«

»Als we weer thuis zijn, dan zal ik aan Pa vertellen, dat je net gedaan hebt als Jona,« zei Nettie, toen ze een uurtje later samen naar bed gingen.

»Och kind, wat praat je toch,« zei Cor geraakt, »toen Pa je iets vroeg van die geschiedenis, wist je niet eens antwoord te geven.«

»O, maar op school heb ik goed geluisterd en nu weet ik er alles van! Jona was boos, omdat de Heere zijn boom liet verdorren, en jij, omdat de Heere het liet regenen; dat is toch eigenlijk hetzelfde!«

»Niet waar! Ik was boos, omdat oom Cornelis niet met ons in de tram ging!«

»Ja, maar eerst bedoelde ik; en de Heere heeft toch ook gemaakt, dat er iemand kwam om oom te spreken?«

»Och, je bent een echte kleine wijsneus!«

»En jij een . . . . Neen, kom hier, ik zal je een zoen geven!«

»Ga weg, ik wil niet!«

»Dan ga ik bidden, en dan zal ik het meteen aan den Heere Jezus vertellen, dat je geen zoen van mij hebben wilt!«

Cor aarzelde even, toen trok zij snel haar zusje naar zich toe en kuste haar op het toegestoken mondje. Daarna knielde Nettie neer en bad: »Lieve Heere, ik dank U voor het lekkere bedje, wil U ons allemaal gerust laten slapen; wil U maken, dat er

geen brand komt en dat we morgen cadeautjes kunnen gaan koopen voor Moe. Wil U zusje gauw beter maken, dat we weer thuis mogen komen, dan zal ik altoos goed luisteren als Pa uit den Bijbel voorleest; om Jezus' wil, Amen.«

»Nu jij, Cor! gauw, daar is tante al!«

»Dan doe ik het zachtjes! Tante mag niet hooren wat ik bid.«

»Ik wel?«

»Als jij het hoort, dan hoort tante het immers ook!« fluisterde Cor.

»Wil je het mij dan straks vertellen, als tante weg is?«

»Dat weet ik nog niet.« Daarop knielde zij haastig neer tusschen de twee ledikantjes, juist toen tante bij de deur genaderd was.

»Wat! nog niet in bed!« sprak zij, rondziende naar Cor.

»St! st!« zei Nettie en legde haar eene handje op tante's mond, terwijl ze met het andere naar haar zusje wees.

»Ik dacht, dat je altoos hardop bad,« zei tante, toen ze opstond en aarzelend te voorschijn kwam, »maar kom, ga er nu gauw in, dan zal ik je warmpjes toestoppen.«

Blij, dat tante niet verder vroeg, stapte zij haastig in bed, terwijl Nettie haar voorbeeld volgde.

»Nu gauw gaan slapen, kindertjes, en niet meer liggen praten, hoor!« zei tante, na ze te hebben toegedekt, »wel ter ruste!«

»Cor!« zoo liet even daarna een zacht stemmetje zich hooren, »Cor!«

Geen antwoord.

»Wil je het mij nu vertellen, Cor?«

»We mogen niet meer praten!« klonk het kortaf.

»Morgen dan?«

Geen antwoord.

„Zóó heeft tante het toch niet bedoeld,“ dacht Nettie, „en anders is Cor niet zoo vreeselijk gehoorzaam!“

Daarop keerde zij zich teleurgesteld om, en sliep weldra in.

Maar Cor kon nog niet slapen, ze dacht aan haar zieke zusje, en telkens rees de vraag bij haar op: als ik ook eens ziek werd en sterven ging, zou ik dan in die heerlijke Hemelstad mogen binnengaan of niet?

Als zij eens buitengesloten werd! Dan mocht ze nooit meer bij Pa en Moe komen, want die werden zeker binnengelaten.

„Maar ik kan ook niet vriendelijk en goed wezen,“ zoo sprak zij bij zichzelf, „ik moet boos worden, als ik mijn zin niet krijg! En ik heb al zoo dikwijls gebeden of de Heere mij anders maken wil, maar het gebeurt toch niet! Ik begrijp niet, hoe Moe het geleerd heeft. Moe vertelde toch verleden, dat ze net zoo driftig en zoo ongeduldig was als ik, toen ze nog een klein meisje was!“

„Wat! slaap je nog niet?“ zoo hoorde zij opeens de stem van tante zeggen, toen deze een poosje later nog even binnenkwam; „scheelt er wat aan?“

Een onderdrukt gesnik was het antwoord. Verschrikt zette tante het lichtje neer, dat zij in de hand hield, en zich over het kind heenbuigend, sprak zij deelnemend: „Kom, kleine meid, vertel eens aan tante, wat er aan scheelt!“

„Ik ben zoo bang!“ snikte Cor.

„Bang? Waarvoor?“

„Dat ik buiten zal moeten blijven, als Pa en Moe er binnen zijn!“

„Ik begrijp je niet, kindje. Waar buiten?“

„Wat u gezegd hebt daar straks . . . als we ons eigen zin doen . . .“

„O, is het dat! Je bedoelt den hemel?“

Cor knikte toestemmend.

»Zoo, en waarom denk je, dat je buiten zult moeten blijven?«

»Omdat . . . omdat . . . ik altoos mijn eigen zin wil doen, en ik kan niet vriendelijk en goed zijn!«

»Maar, kindlief,« zei tante met een glimlach, »niemand komt in den hemel door vriendelijk en goed te worden; je wilt door de verkeerde deur binnengaan!«

Verbaasd keek Cor haar aan.

»Ja, zeker,« hernam zij, »de Heere Jezus is de Deur! Door Hem alléén kunnen wij binnengaan; niet door onze goede werken, wist je dat niet?«

»Moet ik dan niet doen wat goed is?«

»Welzeker, maar niet om in den hemel te komen; daarvoor helpt het je niemandal. Waarom mag je bij Pa en Moe in huis wonen?«

»Omdat ik hun kind ben.«

»Juist; dus niet omdat je een lief kind, maar omdat je hun kind zijt! En ben je dat geworden door alles te doen wat zij graag wilden?«

»Neen,« lachte Cor, »dat is onmogelijk, want ik was het al, toen ik nog niet eens wist, wat ze graag wilden! Toen zusje geboren werd, was ze wat grooter dan een pop en ze kon niet eens begrijpen, wat we haar vroegen of vertelden; ze kon niet eens staan en heelemaal niet praten; en Moe zegt, zoo zijn we allemaal geweest.«

»Welnu, evenmin kun je een kind van God worden door te doen, wat Hij wil, maar als je Zijn kind geworden zijt, dan kun je leeren te doen wat goed is; en als je het niet doet, dan kan de Heere je niet zegenen, en je kunt je niet gelukkig gevoelen, maar buitensluiten doet de Heere je dan niet meer.«

»Maar hoe kan ik dan een kind van God worden?«

»Door net zooals je zijt, met al je zonden en



gebreken, met al je onwil en je onvriendelijkheid tot den Heere Jezus te gaan en Hem te vragen je zóó aan te nemen. Hij heeft gezegd: Die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen. En zoovelen den Heere Jezus aangenomen hebben, dien heeft Hij het recht gegeven kinderen Gods genaamd te worden, zoo staat er geschreven. Maar nu praten wij niet langer; het is hoog tijd, dat je gaat slapen. Wel ter ruste, hoor!»

Tante ging heen en Cor dacht na.

»Wel,« sprak zij bij zichzelf, »dat is het juist, wat Moe ook gedaan heeft! Nu herinner ik het mij weer goed! Moe had ook zoo haar best gedaan om anders te worden, maar eindelijk had ze gezegd: Heere Jezus, ik kan het niet! Ik durf niet weer beloven, dat ik Uw wil zal doen, want het gaat niet! Maar wil U mij aannemen net zoo slecht als ik ben, omdat U toch gekomen zijt om het verlorene te zoeken en zalig te maken. Ja, zóó was het; en zou Moe daardoor een kind van God geworden zijn?«

Opeens richtte Cor zich op, vouwde de handen en bad.

»Wil je mij nu vertellen, wat je gebeden hebt gisteravond,« vroeg Nettie, toen zij wakker werd.

»Ja,« zei Cor terstond; »ik heb gebeden of de Heere het mij vergeven wou, dat ik zoo boos geweest was en of Hij mij leeren wilde goed en vriendelijk te zijn, maar later heb ik nog wat anders gebeden. En wil ik je eens wat vertellen, Nettie? Ik ben heel blij, dat ik gisteren mijn zin niet heb gekregen, want anders zou tante niet zóó met mij gesproken hebben, en dan zou ik nu niet weten, dat de Heere Jezus mij zelf in den Hemel brengen zal.«

»Mij toch ook,« vroeg Nettie.

»Ja, als je het Hem zelf vraagt; dat heb ik ook

gedaan, en ik heb een gevoel gekregen of ik nooit meer ontevreden zal kunnen zijn; en ik heb zin om voor iedereen lief te wezen!«

»Echt! Dan ben je het zeker voor mij ook!«

---

V.

TOCH PRET.

---

»Zoo, Wim, heb je goed geslapen? Ik feliciteer je, hoor, met je Moe's verjaardag! Maar, wat kijk je druilig, jongen! Wat scheelt er aan? Wat! Waterlanders? Dan moet het zeker heel erg zijn! Kom, spreek op! Misschien weet je oom raad voor je verdriet!«

Maar Wim schudde met het hoofd en zweeg.

»Wil je 't niet zeggen of durf je niet? Heb je kwaad gedaan? Is tante boos op je geweest? Maar, neen, je hebt tante vanmorgen nog niet eens gezien! Is het, omdat je niet naar huis moogt gaan vandaag?«

»Dat ook wel, ik had Moe zoo graag zelf willen feliciteeren,« bracht Wim eindelijk uit, met een sterke poging om zich te beheerschen en een sluiksche beweging met zijn arm om een paar tranen weg te vegen.

»Dat ook wel; en wat dan nog meer?«

»'t Zou vandaag zoo'n leuke dag geweest zijn! En nu gebeurt er niemandal! 't Is net of Pa en Moe niet hun koperen bruiloft hebben en of Moe niet jarig is!«

Na dit haastig achter elkaar gezegd te hebben, draaide Wim zich snel om en tuurde naar buiten,

want opeens schoten zijn oogen zóó vol tranen, dat zijn zakdoek er bij te pas moest komen.

»t Is waar ook, 't zou een dubbel feest geweest zijn vandaag! Wel, wel, wat een tegenvaller!«

Een oogenblik tuurde oom naar buiten; 't was heerlijk weer; geen wolkje aan de lucht, een heerlijk zonnetje en geen wind; een echte lentedag, zooals er maar zelden in Maart gevonden worden.

»t Is net Woensdag,« zoo begon hij langzaam, »dus hebben jullie vrijaf vanmiddag?«

Wim knikte toestemmend.

»Hoe zou je 't vinden als ik dan eens met jou en je vrindje, de zusjes en de vijf van tante Corrie naar Overbosch ging, heen en weer in de elektrische tram natuurlijk; en we gingen daar een paar uurtjes schommelen, wippen, draaien en ik weet niet wat meer, zou je dat een beetje vroolijker kunnen stemmen?«

Opeens was Wim hem om den hals gevlogen. »Echt! echt!« juichte hij.

»Kijk me dat nu toch eens aan!« lachte oom tevreden; »zooeven stond zijn gezicht op drie dagen onweer, en nu is het een en al zonneshijn! Dat is dus afgesproken, hè? Loop jij dan om twaalf uur even naar tante Corrie, en zeg uit mijn naam, dat het heele troepje om half twee klaar moet staan, en met je vrindje spreek je de zaak ook wel af.«

»Ik ga ook naar tante Corrie!« zei Wim, zoodra hij om twaalf uur zijn zusjes zag.

»Waarom?« vroegen zij verbaasd.

Ik heb een boodschap aan tante,« antwoordde hij lachend.

»Wat voor boodschap?«

»Dat zul je straks wel hooren.«

Hè, toe Wim, zeg het nu! Is het wat prettigs!«

»Ja, dat zou ik denken!«

»Mogen wij het weten?«

»Jullie moeten het zelfs weten! Nu, ik ga vast!«

En weg draafde hij.

»Flauwerd!« riep Nettie hem na.

»Wat zou het wezen?« vroeg Annie nieuwsgierig.

»Och, fopperij,« zei Cor; »hij wil ons blij maken voor niemandal!«

»Waarom zou hij dan naar tante Corrie gaan?« zei Nettie, »'t is een heel eind om! Hij heeft toch zeker wel een boodschap!«

»O ja! Maar 't zal niets bijzonders wezen!« meende Cor.

Toch was ook zij min of meer nieuwsgierig en veel vlugger dan gewoonlijk liepen de meisjes naar huis.

»Wat is er, Tante? Wat is er Moe? Wat voor boodschap had Wim?« zoo klonk het door elkaar, zoodra zij de huiskamer binnenkwamen.

»Dag meisjes!« antwoordde tante, daar zij vergaten te groeten.

»Mag ik het zeggen, Tante?« riep Wim.

»Goed, jongen!« En vol verlangen keken de meisjes hem aan.

»Oom Cornelis laat vragen,« zoo begon hij opzettelijk heel langzaam, en hield toen even op.

»Ja, wat?« vroegen zij ongeduldig.

»Stil dan, dat ga ik immers vertellen! Oom Cornelis laat vragen, of jullie allen zin hebt om...«

»Hè, Wim, wees nu niet zoo vervelend! zeg het dan toch wat gauwer!«

»Als ik vervelend ben, dan zeg ik het niet verder,« plaagde Wim.

»Dan zal Moe het wel vertellen,« zei Annie.

»Ja, want op die manier wordt het te laat,« zei tante Corrie.

Dit hielp.

Of jullie allen zin hebt met oom Cornelis mee te gaan naar Overbosch,« hernam Wim nu vlugger, »maar loopen heen en terug!« zoo kon hij toch niet nalaten te plagen.

»Goed! goed! Ja, heerlijk!« klonk het door elkaar.

»Nu, dan zal ik jullie maar vertellen, dat we heen en terug met de electriche tram gaan.«

Nu begon Nettie te dansen van pret en allen volgden haar voorbeeld.

»Maar om halftwee klaar staan, anders gaat oom weer weg!«

»Dan mag jij ook wel voortmaken; 't is al half één, en je moet eerst nog een kwartier terug loopen!«

Al halféén! Wat zal tante zeggen! Dag allemaal!« En met een sprong was hij de deur uit.

»Moe, gaat u gauw boterhammen snijden? We moeten zeker nog andere jurken aandoen?«

Natuurlijk; dek dan maar gauw de tafel!«

In een wip stond alles gereed en zaten ze met hun zevenen rondom de tafel.

Ik zou wel willen dat het altijd zoo gauw ging!« zei tante lachend, en haastte zich met het klaar-maken van de boterhammen.

Daar werd geklopt, en Sientje trad binnen met een kistje en een brief.

»Alweer een verrassing!« riep tante uit, nadat zij even den brief ingezien had; »en kijk eens, voor Cor en Nettie ook elk een briefje! Raad eens van wie?«

»Van Moe?« vroegen zij opspringend.

»Eigenlijk wel, maar Pa heeft ze geschreven op 't kantoor, omdat Moe gedurig met zusje bezig moet zijn; hier zijn ze.«

»Wat schrijft je Pa?« vroegen de andere kinderen nieuwsgierig.

»O, dat Moe zoo blij was met onze cadeautjes en dat we thuis mogen komen vóór Nettie's ver-

jaardag, en . . . . en . . . . « toen volgde er opeens een luchtsprong . . . . » Een kist met gebakjes ! En ijswafeltjes ! Omdat het feest is vandaag ! « zoo riepen zij beurtelings al lezende uit. » En Wim krijgt ook een brief met gebakjes ! « eindigde Cor.

» Dan krijgt hij er zeker niet veel ! « zei Annie nuchter.

» Waarom niet ? «

» Wel omdat er niet veel gebakjes gaan in een brief ! « lachte zij.

» Och, kind, ik bedoel natuurlijk een brief en ook gebakjes ! «

» O, dat is wat anders ! «

» Komt, kindertjes, maakt voort ! « waarschuwde tante, » anders gaat oom Cornelis weg ! «

» Ik heb geen trek in mijn boterham, « zei Nettie.

» Zeker door de pret, « meende Annie, die de hare al bijna op had.

» Ik wou de mijne ook liever laten staan, « zei een van de andere nichtjes.

» Neen, neen, niets er van ! « zoo kwam tante tusschenbeide ; » niemand mag zich gaan aankleeden, die de boterham niet op heeft ! «

» Mogen wij elk een gebakje hebben vóór wij gaan, Tante ? « vroeg Cor.

» Neem er liever wat mee, kindlief, 't gaat nu zoo gehaast ! «

» O ja, echt ! Hoeveel, Tante ! «

» Ik wou dat wij het heele kistje mochten meenemen ! « zei Nettie.

Tante dacht even na.

» Weet je wat, « sprak zij toen, » ik zal Saartje meegeven, dan kan zij het kistje dragen en daar-ginds meteen een oogje houden op de kleintjes. «

Een half uurtje later stonden allen kant en klaar, voor het venster uit te zien of oom aankwam.

» Daar is Wim ! « riep er een.

»Alléén?« vroegen de anderen verschrikt.

»Ja, zie maar!«

»Wezenlijk! Zou hij het komen afzeggen!«

Groote ontsteltenis op aller gelaat.

»Waar is oom?« vroegen zij angstig, zoodra hij tot het raam genaderd was.

»Sigaren halen!« riep hij terug, en wees naar een winkel, niet ver daar vandaan.

»O!« klonk het met een zucht van verlichting.

»Hè, ik dacht dat er weer iemand gekomen was om oom te spreken,« zei Nettie.

»Wat zou Cor dan woedend wezen!« zoo liet een der nichtjes zich hooren; »toen was het alleen maar om een boodschap te doen, en nu naar Overbosch den heelen middag!«

»Ik geloof dat ik nu toch tevreden zou wezen, al gingen we niet,« zei Cor, terwijl ze een kleur kreeg als vuur.

»Waarom?« vroegen er drie tegelijk en staarden haar verbaasd aan.

»Omdat ik nu weet, dat het waar is wat tante toen zei,« antwoordde zij snel.

»Laten we Moe vast goedendag gaan zeggen,« opperde Annie tot groote voldoening van Cor, die nu de aandacht van zich afgewend zag; en weg stormde het heele troepje naar de keuken, waar tante Corrie druk bezig was en hen lachend ontving.

»Is oom binnen?« vroeg zij.

»Neen! O, 't is waar ook, we moeten nog opendoen!« Toen vlogen ze allen tegelijk naar de voordeur en drongen elkaar op zij om open te doen, tot tante Corrie nader kwam en het zelf deed.

»Zoo, allemaal klaar! Mooi! Daar komt juist een tram aan!« Met deze woorden werden zij door oom Cornelis begroet, die dadelijk een paar kleintjes bij de hand vatte.

»Saartje moet nog komen! Saartje gaat ook mee!

Saartje, waar ben je?« klonk het nu door elkaar.

»Heb je het kistje, Saartje?«

»Ja, ik kom!« riep zij terug, »ik doe even een schoonen boezelaar voor!«

»Toe dan! De tram gaat weg!«

»Ja, ja, er komen toch trams genoeg voorbij! Elke drie minuten!«

»Och, jij hebt altoos den tijd!«

»Stil, stil! Niet onaardig zijn!« sprak tante; »ik zal het straks aan oom vragen, of jullie vriendelijk voor elkaar en voor Saartje zijt geweest.«

»He, kijk, net te laat! De tram gaat al door!« riep Nettie teleurgesteld, terwijl ze Saartje, die juist kwam aanloopen, een duw gaf.

»Dan kom ik nog even binnen,« zei oom; »wie geeft mij een glas water?«

»Ik, ik! ik!«

»Zeg het aan één,« zei tante, »anders grijpen ze allen een glas en buitelen over elkaar heen om het te vullen!«

»Dat zou je zes glazen kunnen kosten!« lachte oom; »Wim, breng jij me even een glas water!« commandeerde hij nu.

»Ik hoor een tram aankomen,« riep Annie, toen hij het leeggedronken had, en in een oogwenk stond het heele groepje weer op straat.

»Dag Moe! Dag tante! Dag zus! Dag mevrouw.«  
Nu overgestapt naar de halte.

»Geen zitplaatsen meer, en nog maar drie staanplaatsen!« zoo liet de conducteur zich hooren.

»Dan moeten we wachten op een volgende tram,« zei oom, en langzaam liepen zij weer terug.

»Hè, alweer wachten!« zei Wim stampvoetend: »al de pret gaat er af!«

»Niets aan te doen, jongen! Een paar minuutjes geduld.«

»Een paar minuutjes!« zoo mopperde Wim voort,



»al de trams kunnen wel te vol wezen! Dan staan we hier maar voor niemendal te wachten!«

»Zullen we dan maar liever gaan loopen?»

»Hè, neen!« zei Nettie; en »hè, neen,« klonk het haar na uit drie, vier monden.

»Ja, loopen maar!« zei Wim, die juist gestemd was, om van alles het tegenovergestelde te willen.

»Neen, hoor!« riep Annie, »de meeste stemmen gelden!«

»Weer een tram!«

»Alleen staanplaatsen, Mijnheer!« riep de conducteur.

»Neen, dat gaat niet,« besliste oom. »Weet je wat? We loopen naar de afrijplaats; die is maar vijf minuten hier vandaan; dan kunnen we in een leege tram gaan.«

Dit vond bijval en een paar minuten later zag tante Corrie het heele groepje al wuivend voorbijvliegen.

. . . . .

»Wel, wel, wat is het stil in huis!« sprak zij half met een zucht, nadat er een paar uur verlopen waren, »ik zal toch blij wezen als ze weer terug zijn, al verlang ik wel eens naar een beetje rust!«

Weer ging er een uur voorbij; nu zette zij zich voor het venster en tuurde naar elke tram, die zij zag aankomen.

»Daar zijn ze!« riep zij opeens uit, en opspringend snelde zij naar de voordeur.

»Wel, hoe is het gegaan? Hebben zij het je niet te lastig gemaakt?« Zoo verwelkomde zij haar zwager, die aan elken kant twee kinderen aan zijn arm had hangen, terwijl de andere drie volgden met Saartje.

»Hoe het gegaan is? Wees stil! Ze hebben mij

half dood gemaakt! Ik beklaag je ten minste, hoor, dat je elken dag zoo'n troepje om je heen moet hebben! Wel, wel, wat een wildzangen zijn dat!»

»Oom heeft ons zelf aan den gang gemaakt, Moel« riepen nu de kinderen als om strijd.

»Ja, Mevrouw, dat is waar,« zoo mengde zich Saartje in 't gesprek, »mijnheer heeft wel gezorgd, dat ze spektakel maakten!»

»Wacht, nu zal ik nog de schuld krijgen!« Dit zeggende trok oom zoo'n grappig boos gezicht, dat ze het allen uitproestten van lachen.

»Dus hebben jullie pret gehad?« vroeg tante Corrie, terwijl zij de voordeur dichtdeed en het heele gezelschap, behalve Saartje, zich naar de huiskamer begaf.

»Pret gehad, Tante!« riep Wim uit, »ik geloof dat ik in mijn heele leven nog zooveel pret niet gehad heb als vanmiddag!»

»Ja,« zei Nettie, »als wij thuis waren geweest en al de nichtjes en neefjes en de ooms en tantes waren gekomen, dan hadden wij misschien nog niet eens zooveel plezier gehad!»

»Zeer vereerend voor de familie!« lachte oom.

»Maar groote voldoening voor jou,« liet tante er terstond op volgen.

»En jij, Cor, heb je ook plezier gehad?« zoo wendde zij zich tot Nettie's zusje

»Ja, Tante, of ik! En de gebakjes waren zoo heerlijk!»

»Als zij maar gebakjes heeft, dan is ze tevreden!« zei Wim ietwat minachtend.

»Nu, jij zorgde ook wel, dat je niet overgeslagen werd,« bitste Cor terug, maar opeens kreeg zij een kleur, keerde zich snel om en liep haastig de kamer uit.

»Alweer boos natuurlijk!« zei Wim, de schouders ophalend, maar hij had het mis, niet boos, maar

bedroefd en beschaamd was Cor, dat ze nu weer zoo onvriendelijk was geweest, en ze had behoefte een oogenblikje alleen te zijn om er over na te denken.

Hoe komt het toch, dat ik altijd weer zulke scherpe antwoorden geef? zoo vroeg zij zichzelf af; en het antwoord was spoedig gevonden: zij had zichzelf nog zoo lief! Wat zij deed, moest goed gevonden worden en niemand mocht iets op haar aanmerken! Ja, dat was het. En neerknielend bad zij: »Lieve Heere Jezus, wil u mij leeren mijzelve te vergeten en veel te denken aan U!«

Daarop keerde zij met een vroolijk gezicht terug en was zoo vriendelijk, dat de andere kinderen er zich in stilte over verbaasden, en zijzelve gevoelde zich gelukkiger dan een van hen.

---

## VI.

### DRIEDUBBEL FEEST.

---

Ze lagen weer alle drie in hun eigen ledikantje en in hun eigen kamertje; en voor dezen keer mochten zij nog tien minuutjes met elkander praten.

«Echt, morgen ben ik jarig!» zei Nettie.

Morgen kun je wel dood zijn!» plaagde Wim.

«Of ziek,» voegde Cor er bij, die nog steeds teleurstelling vreesde.

Nettie's gezichtje betrok, maar opeens keek zij weer vroolijk: »Ik zal vragen, of de Heere wil maken, dat ik morgen niet dood ben en ook niet ziek,» sprak zij.

»De Heere doet niet alles, wat je vraagt,« bracht Wim er weer tegen in.

»Maar als het kan, doet de Heere het toch wel,« troostte Cor; »zij mag het gerust vragen.«

Hierdoor weer aangemoedigd vouwde Nettie de handjes, sloot de oogen en sliep in zonder ze eerst weer open te doen.

»Ben je blij, dat je weer thuis bent?« vroeg Cor aan Wim.

»Of ik!« antwoordde hij terstond, »en jij?«

»Dat zou ik denken? Maar ik vind, dat Moe zoo bleek ziet; ik ben zoo bang, dat zij ziek gaat worden!«

»Doe dan net als Nettie!«

»Ik heb al gevraagd of de Heere haar niet ziek wil laten worden.«

»Waarom ben je dan nog bang?«

»Je hebt immers zelf gezegd, dat de Heere niet alles doet, wat wij vragen!«

»En wat heb jij gezegd?«

»O ja, maar misschien moet het gebeuren, misschien is het noodig!«

»Noodig, dat Moe ziek wordt?« vroeg Wim ongeloofig.

»Ja, tante zei: we kunnen niet begrijpen, wat de Heere doet; iets kon noodig zijn, al zien wij volstrekt niet waarom.«

»Nu als het noodig is, dan moet het ook!« besliste Wim, na even te hebben gezwegen, »dan komt het zeker goed uit.«

»Ja, want de Heere wil ons niet graag verdriet doen, maar toch zou ik het zoo verschrikkelijk naar vinden, als Moe ziek werd, en ik zou zoo bang wezen, dat Moe ging sterven! Ik heb in die paar weken al zoo vreeselijk verlangd weer bij haar te mogen wezen en dan zou ik . . . .«

»Wat is dat nu!« riep Wim uit, »ga je al huilen,

als er nog niets van waar is? Zoo zijn nu die meisjes!« eindigde hij wijsgeerig. »Je hadt verleden week in mijn klas moeten wezen op de Zondagschool!»

»Wat dan?»

»Wel toen heeft de juffrouw zoo mooi uitgelegd, wat de tekst beteekende, dien wij geleerd hadden.«

»Welke tekst?»

»Zijt niet bezorgd tegen den dag van morgen; elke dag heeft genoeg aan zijn eigen kwaad.« Ik weet het niet zoo precies meer, maar het beteekende toch, dat je nooit bang moet wezen voor iets naars dat morgen of op een anderen dag komen kan; je moet alleen maar denken over het kwaad, dat er nu is.«

»En nu is er eigenlijk iets prettigs,« zei Cor, haar tranen drogend, »want we zijn weer thuis en zusje is beter.«

»En als er iets goeds is, zei de juffrouw, dan moeten we liever daarvoor den Heere danken dan bezig te zijn met het kwade, dat morgen komen kan.«

»'t Is waar ook,« hernam Cor beschaamd, »dat heb ik nog niet eens gedaan; jij, Wim?»

»Nu gaan slapen!« klonk het bevel van hun vader en beiden zwegen, maar uit twee kindert-harten steeg nog een danktoon omhoog.

»Zie je wel, ik ben niet ziek!« juichte Nettie, toen zij wakker werd den volgenden morgen, »en ook niet dood!« En opspringend deed zij een dansje in bed.

»Houd je toch stil!« bromde Wim, »ik heb nog zoo'n slaap!«

»Och, ze is jarig,« vergoelijkte Cor.

»O ja, dat is waar ook! Ik dacht er heelemaal niet aan,« zei Wim, terwijl hij, de oogen uitwrij-

vend, overeind ging zitten; »ik feliciteer je, hoor! Straks krijg je wat van me.«

»Wat dan?«

»Dat zul je wel zien, juffrouw ongeduld! het is een pakje; je moogt het zelf openmaken.«

»O, echt! Wil je dan wat gauw opstaan, Wim?« vroeg zij nu met een smeekend stemmetje; »ik ga me al aankleeden.«

»Ja, hoor, ik ben toch altijd gauwer klaar dan jullie.« Dit zeggende liet hij zich weer neervallen.

»Zacht wat,« waarschuwde Cor, »we zullen Moe wakker maken, en het is nog zoo vroeg!«

»En zusje!« zei Nettie verschrikt, terwijl ze even om 't hoekje in het aangrenzend slaapvertrek tuurde.

»O!« riep zij opeens verbaasd uit, »Moe is al bezig zusje aan te kleeden.« Nu sprong ook Cor uit bed, en Wim volgde haar voorbeeld.

»Weg! weg!« riep de kleine, toen zij daarop alle drie om het hoekje kwamen gluren. »Mag niet kijken!«

»Ze wil ons zeker foppen!« fluisterde Cor, en op een wenk van Moe trokken zij alle drie weer terug zonder verder iets te zeggen. Zonder talmen begonnen zij zich nu ook aan te kleeden en toen moeder met het zusje op haar arm tien minuten later binnenkwam, was Wim kant en klaar, en de meisjes moesten alleen het haar nog in orde maken.

»Marietje heeft het gewonnen!« riep Moe lachend uit, even Wim een wenk gevend.

»Marietje gewonnen!« juichte de kleine haar na.

»O, daarom was je dus zoo stil! Wij dachten dat je nog sliep!« zei Cor en overlaadde haar met kusjes; »en weet je nu wel, wie er jarig is?«

»Nettie!« antwoordde het kleintje triomfantelijk, »en ze krijgt . . . .«

»St! st! Niet zeggen!« riepen Wim en Cor tegelijk.

Intusschen had Moe haar neergezet en was uit een kast vier pakjes gaan krijgen, waarvan zij er één Wim, één Cor en één Marietje in de handen stopte.

Kom nu eens hier, mijn kleine jarige meid!« sprak zij, en ging even op een stoel zitten, »ik feliciteer je wel, en zie nu maar eens of je graag wilt hebben . . . . wat er in dit pak zit.«

Met stralende oogen maakte Nettie het open en met een kreet van bewondering haalde zij er een groote, aangekleede pop uit.

Marietje hebben!« pruilde het kleine zusje en ook Cor keek wel wat zuinig, want haar pop was veel kleiner en niet zoo mooi gekleed.

Met haar schat in haar arm nam zij nu de overige cadeautjes in ontvangst; van Wim een schooltasch, van Cor een doos met mooie lintjes, donker en lichtblauw, rood, rose en wit, breede en smalle, voor het haar en om de pop op te sieren; en van Marietje een gebloemd portemonnaitje.

Leg nu alles hier neer,« sprak Moe, »dan gaan we eerst naar de huiskamer, want ik hoor Pa.«

»Is Pa al uit geweest?« vroeg Wim.

»Ja, even naar de zaak.«

En waarom bent U zoo vroeg opgestaan?«

»Dat zal ik jullie vertellen, als wij aan het ontbijt zitten,« antwoordde zij met een geheimzinnig lachje.

. . . . .  
 »O, wat een prachtige viooltjes!« riep Nettie uit, zoodra zij de huiskamer binnentraden, »zijn die voor mij?«

»Goeden morgen, jarig meisje!« antwoordde haar vader, die hen lachend stond op te wachten; »je hebt zeker vanmorgen je hoofdje te vol met andere dingen, om aan je vader te kunnen denken, hè?«

Toen vloog zij hem om den hals en pakte en zoende hem, dat hij het benauwd kreeg. »Bent u daarvoor naar de zaak geweest?« vroeg zij.

»Ja, je woudt immers zoo graag viooltjes hebben? Maar 't was ook nog voor wat anders,« eindigde hij met een veelbeteekenenden blik naar moeder.

»Wat dan, Pa?«

»Dat zal Moe je straks wel vertellen?«

»Ook aan het ontbijt, Moe?«

»Ja, want het eene behoort bij het andere,« antwoordde zij met een glimlach; maar nu stil!«

Daarop knielden zij allen neer rondom vader, die als gewoonlijk den Heere dankte voor Zijne bewaring in den nacht, en Zijn trouwe zorg, in 't bijzonder ook voor Nettie door haar weder een jaar te sparen en bij de gezondheid te bewaren. Verder vroeg hij om een zegen voor hen allen op dien dag en genade om in Zijne wegen te wandelen.

Nu namen allen hun plaats in aan de ontbijt-tafel en Moe kreeg het even heel druk met bedienen. Eindelijk kon ook zij gaan zitten en nu werd zij niet meer met rust gelaten om te vertellen, wat zij had beloofd.

»Nu dan,« begon zij lachend, »Pa en ik hebben afgesproken om vandaag, behalve Nettie's verjaardag, ook mijn verjaardag en . . . ons koperen feest te vieren; wij hebben al de ooms en tantes, neefjes en nichtjes uitgenoodigd, maar ik was zoo bang jullie weer te moeten teleurstellen om de een of andere reden, dat ik het stilgehouden heb tot nu; maar ik voel mij gelukkig juist heel wel en er is tot nog toe ook geen andere verhindering gekomen. Natuurlijk zal het een drukke dag voor mij wezen en daarom ben ik begonnen met vroeg op te staan en Pa is naar de zaak geweest, niet alleen om viooltjes voor Nettie, maar ook om een paar mooie



bouquetten te halen voor mij. Ziedaar, nu weten jullie alles; hoe vind je dat?»

»O echt, op mijn verjaardag!» riep Nettie uit, in de handen klappend.

»Tante Corrie dacht, dat het op mijn verjaardag zijn zou,« sprak Cor zichtbaar teleurgesteld.

»En ben je nu niet blij, dat het nog zes dagen eerder gebeurt?» vroeg haar moeder; »ie verlangde er immers zoo naar?»

»O ja, maar nu is Nettie's verjaardag veel echter dan de mijne, en ik ben de oudste.«

»Hoe is ook weer de tekst, die boven je bedje hangt, Cor?» vroeg haar vader.

Zij kleurde, en antwoordde niet.

»Nu?»

»Heb u naaste lief als uzelve,« sprak zij nauw hoorbaar, zonder hem aan te zien.

»En jij, Wim, je kijkt ook al teleurgesteld,« hernam Moe; »ik dacht nogal, dat jullie alle drie uitgelaten van blijdschap zoudt wezen!»

»Ik ben ook heel blij, Moe!» zei Wim, »maar... ik had het liever een paar dagen vooruit willen weten.«

»Waarom, jongenlief?»

»Dat wou ik u liever niet zeggen; al mijn moeite is nu voor niets geweest!»

Zijn verdriet scheen inderdaad zoo groot, dat het voor 't oogenblik zijn blijdschap geheel overtrof, en zijn moeder had werkelijk met hem te doen.

»Als je eens een half uur vroeger uit school kwaamt vanmorgen, en wij namen het tweede ontbijt in de voorkamer, zou het dan niet gaan?» vroeg zij, thans iets van zijn teleurstelling begrijpend.

Zijn gezicht klaarde op.

»Mogen wij dan tot drie uur deze kamer heelemaal voor ons alléén hebben? en wilt u beloven

er tot zoolang in 't geheel niet binnen te komen en Pa ook niet? Niet voordat wij u komen roepen?»

»Ik wil het wel beloven; en Pa?»

»Welzeker, ik ook, hoor! Is nu de zaak in orde?»

»Ik hoop ten minste dat de tijd niet te kort zal wezen,« antwoordde Wim heel gewichtig.

»Je maakt mij echt nieuwsgierig,« sprak zijn moeder met een glimlach.

»En ik weet niet, wat ik er van denken moet,« voegde zijn vader er bij.

»Wij mogen je helpen, nietwaar, Wim?» vroegen de zusjes fluisterend.

»Ja, ja, st! Niet er over praten nu!» antwoordde hij even zacht.

»Neen, straks als we naar school gaan, hè? Mogen wij ook om halftwaalf naar huis, Moe?»

»Kan Wim het niet alleen af?»

»Neen, nietwaar, Wim?»

»Ik kon wel vast beginnen; en Greta zou mij ook even kunnen helpen.«

»Neen, beste jongen, Greta heeft het vandaag al druk genoeg.«

»Dus dan mogen wij?» zoo drongen de meisjes aan.

»Nu, doet het dan maar.«

»Goed dat wij gisteravond alles hebben meegebracht!» kon Cor niet nalaten Wim in 't oor te fluisteren: »heb jij er ook aan gedacht?»

»Ja, stil nu!»

Precies halftwaalf draafden zij met hun drieën naar huis en vijf minuten later bevonden zij zich met gesloten deur in de huiskamer.

»Laten we nu eerst eens alles, wat we hebben op tafel leggen,« zoo stelde Wim voor; en de

meisje haastten zich, de doos, die zij van tante Corrie hadden meegebracht, uit te pakken, terwijl Wim zijn teekening, twee teksten en nog een groot papier te voorschijn haalde, waarop hij met groote, mooie letters en cijfers geschreven had: 13 Sept. 1880—13 Mrt. 1893.

»O, wat prachtig!« riepen zijn zusjes in ongeweinsde bewondering uit, het een na het ander beschouwende; en Wim voelde zich echt gevleid!

»En wil je nu eens zien, wat wij gedaan hebben?« vroegen zij; »kijk, we hebben ook hard gewerkt!« En ze toonden hem zes slingers van gekleurd vloeipapier gemaakt, elk van minstens vijf el lang, en verder een groot aantal kleine papieren bloempjes en vlaggetjes, behalve nog twee van papier gevlochten mandjes vol met strooisel van allerlei kleuren.

»Nu, jullie hebt ook je best gedaan, hoor!« zei Wim tevreden.

»Dé nichtjes hebben ons wel wat geholpen,« zei Nettie.

»Ja, veel!« verbeterde Cor.

»Ik heb alles alléén gedaan,« zei Wim niet zonder trots; »maar nu gauw beginnen! We zullen eerst twee stoelen versieren.«

»Waarmee?«

»Het beste zou wezen met groen en bloempjes.«

»Maar we hebben alleen bloempjes!«

»Loop dan een van beiden gauw even naar tante Corrie en vraag of je wat groen uit den tuin moogt hebben; maar houd het goed weg, hoor!«

»Ja, dat zal ik wel doen,« zei Cor.

»Dan gaan wij vast de slingers ophangen, want daar n 'en de teksten en de teekening aan vast gemaakt worden.«

»He, neen, ik wou helpen aan de slingers!«

»Wat . . . in?«

Wacht maar even, ik zal heel hard loopen !«

»Dat kun je begrijpen ! De tijd is toch al zoo kort !«

»Ga jij dan het groen halen !«

»Denk je soms dat jullie met je beiden die slingers kunt ophangen ? Maar weet je wat ? Ik moet nog »Welkom« schrijven, dat zal ik in dien tijd doen.«

»En ik dan ?« vroeg Nettie.

»Jij gaat aan Greta twee mooie kopjes en schoeltjes vragen, want die moeten ook nog versierd worden en je zoekt een kluwen katoen op om het groen vast te binden.«

Zoo werd de zaak goed gevonden en juist waren Wim en Nettie klaar, toen Cor terugkwam, vuurrood van het draven.

»Kijk eens,« sprak zij opgetogen ; »tante heeft mij ook nog deze drie vlaggen meegegeven ! Ze zijn meer dan een el lang !«

»Echt !« zei Wim vergenoegd, daarop begon hij den armstoel van hun vader en het lage stoeltje van Moe met groen te omwinden en beval den meisjes er bloempjes tusschen te steken, wat zij zich haastten te doen.

Daar werd geklopt !

»Wie is daar ?« vroeg Wim.

»Greta ! Mag ik even binnenkomen ?«

»Ja, gauw dan !« En Wim trok den stoel weg, dien hij voor alle zekerheid voor de deur geschoven had.

»Hoe vind je dat alles, Greta ?« vroegen zij als om strijd.

»Wel, wel, wat een moois !« riep zij uit en sloeg met kluchtige verbazing de handen in elkaar. »Je Pa en Moe zullen echt niet weten, wat ze zien ! Ik zou zóó willen gaan meehelpen, maar er is geen kijken naar hoor !«

»Maar wat kwam je nu eigenlijk doen?« vroeg Nettie.

»O, dat is waar ook! Je moe laat zeggen, dat de boterhammen klaar staan.«

»Hè, toe Greta, vraag of wij ze hier mogen opeten!«

»Wel, jullie kunt toch best klaar komen! Je moogt immers tot drie uur aan 't werk blijven en 't is nu pas halféén! Maar 'k wil het wel vragen.«

En weg ging de goede Greta om even daarna terug te komen met de boodschap: »de kinderen moeten komen, maar zoodra ze klaar zijn, zal Pa lezen en mogen ze weer gaan.«

Wat ze zich haastten! In een kwartier waren ze alle drie klaar, en ditmaal deed Pa geen vragen over het voorgelezene, want hij zag wel, dat ze op heete kolen zaten.

Met zenuwachtige haast gingen ze nu weer aan den gang. Eerst werden de stoelen in orde gemaakt, daarna de beide kopjes versierd, vervolgens de portretten van Pa en Moe en eindelijk nog de lamp met afhangend groen en bloempjes. Toen werden de slingers opgehangen en de beide teksten tegenover den spiegel er aan vastgemaakt. De eene luidde: »De Heere zegene en behoede u«, en de andere: »Ik zal u niet begeven en Ik zal u niet verlaten.«

»Nu nog de vlaggen,« zei Wim, »daarmee moeten wij den ingang van de kamer versieren en mijn »Welkom« komt er tusschen te hangen. Cor moet mij helpen, en Nettie gaat op wacht staan om op te passen, dat Pa of Moe niet hier langs komen, want nu moet de deur even open.

De meisjes deden zooals haar bevolen werd en na een kwartiertje was alles in orde. Nu werd Greta nog even geroepen om van haar te vernemen of er niets aan de verschillende versie-

ringen mankeerde, en nadat zij haar volle goedkeuring geschonken had aan het geheel, stelde het drietal zich in postuur om Pa en Moe feestelijk in te halen. Wim ging voorop met zijn teekening, die hij zelf wilde overhandigen, en de zusjes volgden, elk met hun eigengemaakt mandje, met welks inhoud zij hun ouders wilden bestrooien.

«We moeten toch ook iets zingen,» meende Nettie.

»Ja, maar we hebben niets kunnen leeren,« zei Wim.

»Ik weet wat!« opperde Cor, »we zullen zingen »Dat 's Heeren zegen op U daal«; Zijn gunst uit Sion U bestraal . . .« Dat hebben we pas op school geleerd! Ken jij het ook, Wim?»

»En ik ook,« zei Nettie, toen Wim toestemmend knikte.

»Dan moeten we Greta sturen om Pa en Moe te roepen, en dan zingen wij het zoodra ze binnenkomen,« besliste Wim.

»En als het uit is, gaan we strooien,« voegde Cor er bij.

»En als ze in de versierde stoelen zitten, geef ik mijn teekening.«

Nadat dit alles besloten was, keerden zij terug naar de versierde kamer en Greta ging heen om hun ouders te halen.

»Wel, wel, wat een verrassing!« riepen beiden tegelijk uit, toen de plechtigheid afgelopen was en zij Willem's teekening bewonderd hadden. »Nu begrijp ik, dat hij eerst een beetje teleurgesteld was!« voegde Moe er bij, »het zou wezenlijk jammer zijn geweest van zooveel werk, als ze geen tijd hadden gehad om het te gebruiken tot het doel waarvoor het bestemd was!«

Intusschen begonnen de ooms en tantes met hun kindertjes al te komen en terwijl Pa en Moe hen

gingen verwelkomen, liepen de drie kinderen haastig heen om hun schoolpakjes voor andere te verwisselen.

»Speel je vandaag ook met je pop?« vroeg Cor aan haar zusje, toen ze alleen in hun kamertje waren.

»Ja, natuurlijk!« antwoordde Nettie.

»Ik zou het niet doen! Als de kleintjes die mooie pop zien, dan willen zij ze ook dragen en dan zou ze licht kunnen breken; Wiesje en Stientje zijn pas vier jaar.«

»Dan houd ik ze aldoor zelf vast.«

»En als de andere er om gaan huilen? En als Moe zegt, dat je ze ook eens aan de nichtjes moet geven om mee te spelen? Heusch, 't is beter de pop weg te houden vandaag!«

En Nettie deed wat Cor haar raadde; ze stopte haar weg onder de dekens in haar bedje.

»Ziezoo,« dacht Cor met voldoening, »nu behoeven ze ten minste niet te zien, dat haar pop zooveel mooier is dan de mijne!«

O, dat bedrieglijke hartje!

. . . . .

Het was zes uur geworden; de kinderen waren moe van het spelen; de jongsten kregen slaap en werden wat pruiliger; de ouderen kregen zin om eens rustig te gaan zitten bij de lange tafel in de huiskamer om stille spelletjes te doen. Wim haalde zijn bouwdozen, Cor haar bloemenspel en een legkaart en Nettie haar prentenboeken; en in 't aangrenzend vertrek zaten de ouders gezellig bij elkaar onder 't genot van een kopje thee of een glas wijn, terwijl een paar van de jongste kindertjes een plaatsje op hun moeders schoot gevonden hadden.

»Hè,« zei Wim met een zucht, »we hebben echt

pret gehad ! Hoe jammer, dat het al zoo laat is !«

»Ik wou, dat de dag tweemaal zoo lang duurde vandaag !« zei Cor.

»En dat we geen slaap kregen,« voegde Nettie er bij, die af en toe haar oogen eens wreef, want ze was vroeg wakker geweest dien morgen en laat gaan slapen den vorigen avond.

»Mogen wij met jou verjaardag ook komen ?« vroeg een der nichtjes aan Cor.

»Dat denk ik wel, maar dan zal het zoo prettig niet wezen als vandaag,« voegde zij er ietwat spijtig bij.

»Waarom niet ?«

»Wel dan maakt Moe er zooveel drukte niet van ; het is vandaag driedubbel feest en dan is het maar enkel mijn verjaardag.«

»O, maar dan kunnen we toch pret genoeg hebben !«

»Ja maar dan komen er geen gebakjes en geen bruidsuikers, en misschien ook geen limonade !«

»Maar wel koekjes en thee,« zei Nettie, »en zeker ook wel sinaasappels en pepermuntjes.«

»Jullie meisjes hebt alleen maar plezier als je wat te snoepen krijgt !« sprak Wim met minachting.

»Alsof jij niet graag gebakjes en bruidsuikers hebben wilt !« zoo nam een der neefjes het voor de meisjes op.

»En limonade schijnt je ook nogal te smaken !« plaagde een ander, »je gingt daar straks haast huilen omdat jou glas niet zoo vol was als dat van Nettie !«

»Natuurlijk, ik ben de oudste ! ik moet altoos het meeste hebben !« antwoordde Wim, terwijl hij een kleur kreeg als vuur ; »maar ik kan best plezier hebben zonder snoeperij, hoor !«

»Dan zullen we hem met mijn verjaardag maar niemendal geven !« zei Cor.



»Jij hebt niets te geven!« sprak Wim scherp;  
»dat doet Moe!«

»Kom, geen ruzie maken,« zoo liet Suze van tante zich hooren, »wat hebben we daaraan!«

»Weet je wat,« zei Nettie, »ik zal al mijn cadeautjes eens bij elkaar hier op tafel leggen, ik geloof, dat ik er twintig heb!«

»Twintig! zóóveel?«

»Dat kan niet,« meende Cor.

»Ik zal ze gaan halen,« zei Nettie en draafde weg. Met haar schortje vol kwam zij even daarna terug.

Nu gingen zij aan het tellen: »Haarlintjes en poppelintjes, dat is twee....«

»Maar dat is één cadeautje!« zei Cor.

»Het zijn toch twee verschillende dingen,« hield Nettie vol; »de schooltasch en het portemonnaitje, dat is vier; een potlood van Greta en vijf plakjes chocolaad van de nichtjes, dat is tien....«

»Waarom breek je elk plakje niet in stukjes, dan heb je wel honderd cadeautjes,« gekscheerde Annie.

Maar Nettie stoorde er zich niet aan en ging voort: »vijf ansichten, dat is vijftien.«

»Maar ansichten zijn toch geen cadeautjes!« riep Suze uit.

»Welzeker,« zei Nettie, »ik heb ze toch ook gekregen vandaag! Zes zakdoekjes,« vervolgde zij.

»Dat zijn er al een en twintig!« lachte Wim.

»Neen zestien, want die zakdoekjes waren samen in één doosje; ze behooren bij elkaar.«

»En verder? Ik zie niets meer!«

»De viooltjes van Pa; die staan in de serre; een zak met borstplaatjes; die heb ik meegenomen naar school om uit te deelen; een sinaasappel van een vriendinnetje, dien heb ik zelf opgegeten; en dan nog.... Luister eens, Cor!« Dit zeggende trok zij haar zusje naar zich toe en fluisterde haar



in 't oor: »Zal ik de pop nu ook maar even halen?»

»Neen,« antwoordde Cor terstond, »je weet, wat ik je gezegd heb!»

»Maar de kleintjes zijn nu toch in de andere kamer!»

»Je moet het zelf weten, maar als ze breekt, is het je eigen schuld!»

»Ik laat ze alleen maar even zien, en dan breng ik ze weer weg, tegelijk met de andere cadeautjes.«

Cor zei niets meer en Nettie liep heen om de pop te halen.

»O, wat een prachtige pop!» riepen al de nichtjes uit. zoodra ze er mee terugkwam; »wat een snoezig gezichtje! Wat een mooi krulhaar! En die kleertjes zijn zoo keurig gemaakt!»

»Waarom heb je die niet eerder laten zien? We hadden er zoo heerlijk mee kunnen spelen!»

»Cor wou het niet,« antwoordde zij aarzelend.

»Ben jij dan bang voor Cor?» vroeg er een.

»Neen, maar zij dacht...«

»Je hoeft niet te zeggen, wat ik dacht!» snibde Cor.

»Zeg het dan zelf, als je durft!» zei Wim.

»Durven! Ik wil het niet zeggen!»

»Ik vind het in elk geval echt flauw van je,« zei Suze.

»Dat kan me weinig schelen,« antwoordde Cor boos.

»Moet je pop vanavond nog uitgekleet worden?» vroeg Annie.

»Ja, maar ik weet niet of de nachtjaponnetjes passen.«

»Toe, ga ze even halen, dan kun je het hier doen! Straks heb je misschien toch geen tijd meer als wij weg zijn.«

»Goed,« zei Nettie en wilde heengaan.

«Hè, laat mij ze even vasthouden, terwijl je het nachtgoed gaat halen,» vroeg Suze.

»Nee, hoor! Ik ben veel te bang, dat je ze laat vallen!«

»Dat hebben wij zeker ook gezegd toen je met onze poppen woudt spelen!« hernam Suze geraakt.

Nettie aarzelde en keek naar haar zusje; maar Cor bleef boos voor zich kijken en deed alsof zij het niet merkte.

»Zul je dan heel voorzichtig wezen?« vroeg Nettie en legde met een bezorgd gezichtje de pop voor Suze neer; waarna zij aarzelend de kamer verliet, nog twee, driemaal omkijkend. Toen draafde zij verder en was in een paar seconden terug, waarna het uitkleeden begon.

»Ga toch weg met dien rommel!« riep Wim opeens uit, want het stapeltje kleertjes hinderde hem bij het bouwen van zijn kasteel.

»Rommel!« zei Nettie verontwaardigd.

«Welja, wat is het anders!«

»Dan is dat ook rommel!« hernam Nettie een duw gevend tegen zijn kasteel, zoodat het in elkaar stortte.

Woedend sprong Wim op, wierp de mooie kleertjes op den grond en gaf Nettie een stoot tegen haar arm, dat zij de pop liet vallen.

»Daar heb je 't nu al!« zei Cor, toen Annie haastig de pop opgenomen had, »de kop gebarsten! Wat heb ik je gezegd?«

Doch reeds was Nettie luid schreiend heenge-loopen naar het aangrenzend vertrek onder den uitroep: «Moetje, Wim heeft expres mijn mooie pop gebroken!«

En Wim, wiens woede opeens bedaard was, keek haar angstig na.

»Expres gebroken! Dat zal toch zeker niet waar zijn!« zei Moe, opstaande om naar het ongeval te gaan zien.

»Wim, vertel jij eens eerlijk, wat er gebeurd is,« sprak zij, toen allen wat wilden zeggen. En Wim vertelde het eerlijk, hoewel langzaam en haperend, want jokken deed hij nooit; dit wist zijn moeder ook wel.

»En heb je Nettie met opzet een stoot tegen haar arm gegeven, of was het bij ongeluk?« vroeg zij, toen hij zweeg.

»Neen, Moe, met opzet, maar ik dacht er niet aan, dat daardoor de pop vallen kon.«

»Dus jij bent begonnen met plagen; je bent driftig geworden, omdat Nettie ook ging plagen, en door je drift is de pop gebroken; jij moet dus zorgen, dat zij een andere krijgt.«

»Ik heb niets in mijn spaarpot,« antwoordde hij terstond.

»Dan zal ik er het geld voor gebruiken, dat ik voor jou verjaardag dacht te besteden.«

»En krijg ik dan geen teekenbord?« vroeg hij, niet weinig teleurgesteld.

»Van mij ten minste niet.«

»'t Is Suze's schuld ook,« mopperde Wim; »zij heeft gewild, dat de pop hier uitgekleeft zou worden, en ze werd boos toen Nettie het eerst niet doen wou!«

»Dat is waar,« zei Annie.

»Maar Wim heeft straf verdiend voor zijn plagen en zijn driftig worden, en daarmee uit,« besliste Moe.

»En krijgt Nettie geen straf, omdat ze mijn kasteel heeft omgegooid?«

»Wou je dat zoo graag, Wim?«

»'t Is eerlijk!« mompelde hij.

»Laat het dan maar gerust aan Moe over, ik wou juist zeggen, dat Nettie daarom niet mag opblijven tot de nichtjes weggaan; ze moet nu dadelijk naar bed.«

»'k Heb toch slaap !« zei Nettie, die geen teleurstelling wilde doen blijken.

»Zie je nu, dat je liever naar mij had moeten luisteren?« zei Cor, zoodra Moe weg was.

»Ik krijg toch een nieuwe,« antwoordde Nettie, de schouders ophalend.

»Maar je moet vroeger naar bed en Wim krijgt geen teekenbord !«

Doch Nettie luisterde niet meer en ging de ooms en tantes goedennacht zeggen.

Een uurtje later ging ook Cor naar bed ; Nettie sliep al en Wim was nog even met Pa naar de zaak, terwijl Moe dezen avond nog te veel had te bezorgen om zich met haar bezig te houden. Eindelijk was het dus stil om haar heen en kreeg zij gelegenheid tot nadenken. »Heb uw naaste lief als uzelve,« waarom zag ze die woorden overal staan, al keek ze zelfs een heel anderen kant uit, dan waar de tekst hing !

Langzaam had ze zich uitgetkleed en nu knielde zij neer om te bidden, maar opeens stond Nettie's pop haar zóó voor de oogen, dat zij er geheel door afgeleid werd en geen woorden wist te vinden. Ze hoorde Nettie's juichtoon weer toen deze de pop voor 't eerst zag dien morgen en . . . . ze moest het zichzelf eindelijk bekennen : zij was niet blij, zij was jaloersch geweest ! Dus had zij alweer zichzelf zoo lief gehad ! En zoo was het voortgegaan, want aan 't ontbijt had Pa haar nog aan dien tekst moeten herinneren, omdat zij het feest op haar verjaardag had willen hebben. En hoeveel bitse antwoorden had zij weer gegeven ! Zij zuchtte. »Ik geloof eigenlijk, dat ik veel slechter ben dan ik ooit had gedacht,« zoo sprak zij bij zichzelf. Ze wist nog niet, dat de kinderen van God allen deze moeilijke les te leeren hebben,

dat er in hen geen goed woont, en dat zij zonder den Heere Jezus niets kunnen doen. Zij moeten goed en duidelijk leeren verstaan, dat het genade en niets dan genade is, wanneer zij behouden worden, en daartoe leidt de Heere de omstandigheden van het leven.

Ook het gebeurde van dien avond kwam haar weer in de gedachte. Was ze verdrietig geweest evenals Nettie toen de pop viel en gebroken opgenomen werd? Of . . . blij veeleer! Hoe slecht! Blij te wezen als haar zusje verdriet had! O, hoe weinig geleek dat op uw naaste liefhebben als uzelve! En waarom was ze blij geweest? Was het niet omdat Nettie tegen haar zin de pop had gehaald? Tegen haar zin, en waarom dat? Was het wezenlijk in Nettie's belang geweest, dat zij er haar van had willen terughouden die te voorschijn te brengen? En heel, heel in 't binnenste van haar hart klonk het al luider en luider: »Neen, neen! Het was omdat je zelf zoo'n mooie pop niet had! Het was dus alweer die leelijke eigenliefde!«

Met de handen stijf voor het gezicht gedrukt bleef zij een poos onbeweeglijk liggen. »Ach, Heere,« zoo sprak zij eindelijk, terwijl heete tranen in haar oogen opwelden, »ik durf het U haast niet te vertellen, zooveel kwaad heb ik gedaan vandaag!« Weer wachtte zij even en begon toen haperend en aarzelend alles op te noemen, wat haar in de gedachte gekomen was. »Wil U mij dat alles vergeven om Jezus' wil,« zoo ging zij voort, »en wil U mij toch leeren mijn naaste lief te hebben als mijzelve! Het is zoo heel erg moeielijk, maar Pa heeft het gisteren nog voorgelezen: Wat bij de menschen onmogelijk is, dat is mogelijk bij God, dus U kunt het mij wel leeren. Wil U maken, dat ik U veel meer lief krijg en dat ik mijzelve heele-

maal vergeet; en ik wou ook zoo graag, dat Wim een teekenbord kreeg,« zoo eindigde zij. Toen stond zij op, stapte in bed en sliep rustig in.

Zoo eindigde de prettige dag, die zoo lang in 't zicht was geweest; en tot besluit willen wij alleen nog mededeelen, dat Cor zes dagen later, op haar verjaardag ook een pop kreeg, nog grooter en niet minder mooi dan die van Nettie, terwijl Wim een paar weken later door oom Cornelis met een teekenbord werd verrast.

---



